

Schoolkrant Steinerschool Antwerpen

Queeste

Pasen 2012

Thema
DE TOCHT

Gezond klimaat in huis,
met kennis van zaken in ventilatie

Uw woning of kantoor
gekoeld en verwarmd
met slechts 1 systeem !

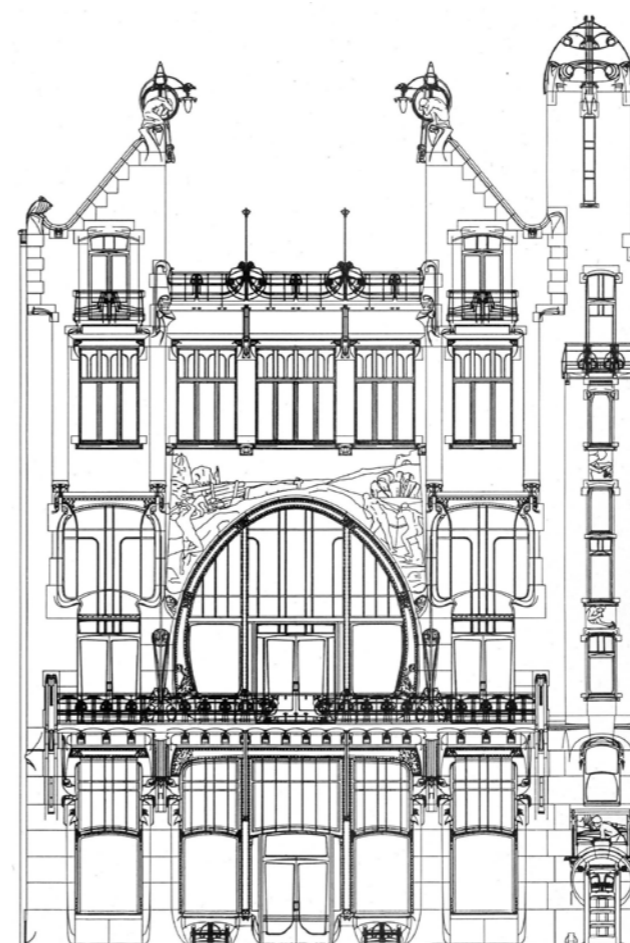
Alle technieken in 1

Stil, onzichtbaar en lekker warm:
uw warmtepomp!
PS: lage energiekost

Zonnepanelen: ook
uw spaargeld wordt
er beter van !

Uw contactpersoon voor een gratis offerte: Erik Keppens
Vlaamse Kaai 89 Antwerpen - tel 03/247.89.12 – gsm 0472/32.26.43
www.brabotechnics.be - erik.keppens@braboimmo.be

INHOUD

Thema: De Tocht 	4
De Wondere Pluim	38
De derde klas	39
De tuin in de Transvaalstraat	40
De derde klas en de boerderij	42
Poëzie in de vierde klas	44
Creatief schrijven in de zesde klas	45
Poëzieavond tiende klas	48
De achtste klas naar het MIAT	49
Het slaaponderzoek van de tiende klas	50
Frans in de tiende en elfde klas	56
Kulmun 2012	60
Chantal Akerman	62
Elfjes uit de zevende klas	14, 18, 27, 30, 39, 41, 56, 59

COLOFON

De Queeste is het berichtenblad van de Steinerschool Antwerpen,
Volkstraat 40, 2000 Antwerpen.

De redactieraad van deze Queeste was samengesteld uit:
Annemie Morbee, Lut Van Daele, Chantal Ernens, Ilse Ceulemans en Annemie Peiffer
Lay-out: Inge Wynants

De keuze van de artikels gebeurt vanuit de relatieve autonomie van de redactieraad.
Meningen of standpunten die verkondigd worden in de bijdragen lopen niet noodzakelijk parallel met de visie van het schoolbestuur, het pedagogisch college of de redactie zelf, maar blijven voor rekening van de auteur.

Werkten extra mee aan dit nummer:
Marie Bollansée, elfde klas, juf Mirjam, derde klas, zesde klas, twaalfde klas, Nathan, Anneleen Schrevens, Tijn Bossuyt, Wilbert Lambrechts, Nicole van Opstal, eerste klas, tweede klas, Hans Annoot, Martijn, juf Marlies, juf Hannelore, juf Eulalie, Iris, Raphaël, Stina, Frederik, Hazel, Hans, Lore, Hans, Tana, Rafael, Inne, Ezra, Timur, zevende klas.

ABONNEES

Een abonnement op DQ kost 25 euro per jaar (vier edities, inclusief verzendingskosten). Overschrijven op rekeningnummer 001-0786770-79 van vzw Driesprong met vermelding: Abonnement DQ + naam

EI KWIJT?

Wie zijn ei kwijt wil, maar hiervoor geen plek vindt, kan wellicht in De Queeste terecht.
Gedachten, gedichten, ideeën, overwegingen ... van leerkrachten, ouders én kinderen.
Mailen naar Annemie Morbee: annemie@deformulering.be

Meester van de schaduw

Over de etsperiode in de elfde klas

Een tocht naar het Middelheimmuseum was voor de elfde klas het hoogtepunt van deze etsperiode.

"Etsen. Buiten koud, en warme klas. Vijlen en schuren en verven en wachten. Warmen en tekenen. Krassen. Drukken. Sferen oproepen door handen te bewegen. Zwarte handen op blank papier."

Emma

Krassen, griffen is zo oud als de mensheid. De oudste tekeningen die wij kennen zijn in prehistorische tijden gekrast in de grotten en rotsen van Rouffignac, Oxocelhaya, Altamira, Lascaux ... Sommigen zijn ook ingekleurd. De droge naald ets, waarbij men rechtstreeks in de plaat grift met de stalen naald, is nog het meest verwant met deze prehistorische kunstwerken. Sinds Rembrandt wordt er door kunstenaars geëst. Hij mengde teer, terpentijn, schapenvet, roet ... tot de eerste etsgrond; bracht die aan op een koperen plaat, tekende in de etsgrond en etste met een bijtend zuur de lijnen in de plaat. De eerste ets die we maken is een kopie van Rembrandt, Goya, Piranesi of Kollwitz. De "Capricios", "Proverbios" en "Desastres della Guerra" van Francesco de Goya zijn nog steeds vreselijk actueel, evenals Käthe Kollwitz's beelden van de oorlog en armoede.

Suganya ging op tocht naar Keulen; ze bezocht het Käthe Kollwitzmuseum en zag er de etsen in het écht! Er gebeurde een klein, stil zwart wonder toen de eerste druk van de pers rolde, Piazza del Popolo in Roma van Charlotte. Ieder drukte zijn/haar ets op een oplage van 10. Alle mogelijke tonaliteiten van helderlicht tot diepzwart werden afgetast. Halfweg de tweede week hadden de leerlingen de elementen van de etskunst geleerd, en was de tijd rijp om een heel eigen beeld te gaan scheppen. Op dat moment vereerden de nieuwsgierige zesdeklassers ons met een enthousiast bezoek en wij waren blij en fier hen een vers-van-de-pers-afdruk te kunnen offeren. Het heeft gesneeuwd. Gelaarsd en warm ingeduffeld, maar fotogeniek, trekken we op woensdag midden in de periode naar het Middelheimmuseum. De beelden staan er verlaten en/of ingepakt bij, en ook wij zijn er nu niet speciaal voor gekomen. Wij komen voor de bomen. De meeste bomen staan hier al veel langer dan een mensenleven. Altijd op dezelfde plaats, levend met de cirkel der seizoenen.

Zoals Yggdrasil, de IJslandse Es.

Nu, in het putje van de winter, zien we hun skelet, hun naakte ruggengraat en wervels. Er groeien ook cypressen die eeuwig groen blijven. En er staan zelfs twee bomen waar beelden van Juan Munoz aan vastgegroeid zijn. Iedereen vindt snel zijn/haar boom. De jonge mens staat bij de wortels van de oude boom en ik druk af: eenvoudige cadrage, mens en boom frontaal-centraal-vertikaal. Met die beelden trekken we terug naar de tot tijdelijk zwart laboratorium omgebouwde tekenklas.

"Zwart. Overal zwart. De duisternis die de groeven van mijn handen vult en de groeven van mijn plaat. Duisternis die zich drukt in schoonheid en diepte. Met mijn zwarte handen voel ik mij een meester van de schaduw."

Tsjèbbe

Het reeds beproefde proces wordt toegepast. We werken nu in twee stadia: de boom en het personage worden dieper geëst dan de achtergrond. We willen perspectief! Licht en Donker! Diepte! Het beeld verschijnt in de zinken plaat. Dan komt de drukkerij weer in actie: tien maal hetzelfde beeld, maar soms duister, of juist helder...En soms moeilijker dan gedacht, of helemaal anders dan verwacht.

"Bij mijn tweede ets was ik een beetje teleurgesteld. De eerste druk was anders dan ik verwacht had. Ik moest de inkt op een andere manier zien te gebruiken. Uiteindelijk, na lang proberen, was ik trots op het resultaat."

Manon

Een ets is heel anders dan een potloodtekening. De lijnen zijn veel scherper en dwingender."

Inne

Ik had op voorhand nooit durven hopen op zo'n geslaagd eindresultaat."

Lucas

"Een periode van bezinning en ontdekken hoe uit niets en op zulke korte tijd, iets moois kan ontstaan. Een periode van in stilte scheppen"

Rafaël

Een es weet ik staan .Yggdrasil heet hij. Hoog en met helder heilvocht begoten. Vandaar komt de dauw die valt in de dalen. Groen staat hij eeuwig aan de bron van Urd.

-vers uit de Edda-

DE BOOM

is een levend beeld, een zich voortdurend metamorfoserende sculptuur waarin men de aarde en haar atmosfeer verbeeld kan zien. Bij uitbreiding kan de boom zelfs een miniatuur zijn van het ganse maxiuniversum. Of hij kan het skelet zijn waar- rond een wereld geweven is. Zoals in de IJslandse Edda, de gedichten uit de Germaanse Oudheid, waarin de levensboom Yggdrasil de centrale axis is waarrond goden, mensen en my- thologische wezens zich bewegen. De Yggdrasil wortelt diep in de onderwereld, tot bij 3 bronnen: een bron van duisternis en gevaar, een bron van wijsheid (met Odins oog op haar bo- dem), en een bron van levenskracht. Bij de wortels wonen de drie nornen, Urd, Skuld en Werdandi, de schikgodinnen van het verleden, de toekomst en het heden. Met zijn wijdvertakte kruin reikt de boom tot in de atmosfeer en de hemel. De grote adelaar die er zijn nest heeft gebouwd, kijkt ver in alle

windrichtingen en vliegt soms helemaal tot in de godenwe- relid. De stam staat rechtop in het midden van de wereld. Hongerige herten knagen aan hem; een gevaarlijke slang tracht omhoog te kruipen over zijn schors, en voortdurend loopt een eekhoortje over en weer als een boodschapper tussen de sferen. Men kan het beeld van de Yggdrasil ook condenseren en alle bovenstaande elementen enten op het menselijke systeem. De stam is dan de ruggengraat van het lichaam, de transportzone tussen buik en hersenen, de brug tussen de fysieke en de spirituele sfeer.

Als de bomen een mogelijkheid tot het genereren van een uitwendige ruggengraat in zich dragen, zou deze intense oefening die bloot kunnen leggen. In het beste geval kan de beeldkracht van de bomen zich verfijnen tot vitale stoffen.

"Wil je dat ik er met je naartoe ga?"

COMPAGNON DE ROUTE IN DE ZONE,

over de etsperiode van vorig jaar

De etsen die onze twaalfdeklassers vorig jaar gemaakt heb- ben, vertellen het verhaal van een tocht. Het werk hangt op de vierde verdieping, vlak bij de grote lift. U kan de etsen le- zen als een film, zo zijn ze ook gemonteerd. Eerst maakten we op een gelijkaardige manier een blitztocht door de kunstge- schiedenis en gingen in de leer bij de oude meesters. Halfweg de periode zijn we toen een geïmproviseerde cinemazaal ingedoken en hebben de film STALKER van Andrej Tarkovski gekeken. Iedere leerling heeft uit de film die scène gekozen die op zijn/haar netvlies geëtsd was. De filmstills waren de bronbeelden voor de etsen. Bij het afdrukken hebben we toen kleuren gebruikt, in tegenstelling tot dit jaar. Die kleuren zijn zoals in de film van Tarkovski soms vergeeld, soms giftig, soms overgesatureerd of juist vergrijsd of bruinig.

Stalker is het verhaal van drie personages, een schrijver, een wetenschapper en de gids Stalker, die een tocht maken door de Zone. De Zone is verboden gebied, er heeft een (nucleaire?) ramp plaatsgevonden. In die Zone bevindt zich ook een kamer waar men zijn diepste wens in vervulling kan laten gaan. Omwille van zijn gidstochten door de Zone is Stalker vroeger in de gevangenis beland, maar hij gaat er toch terug in, ondanks het gevaar, ondanks dat zijn vrouw hem wil tegenhouden en ondanks dat hijzelf de kamer niet mag betreden. Zijn taak/lot/ is het om de gids voor anderen te zijn.

De tocht door de Zone is voor ieder personage anders, ruimte en tijd blijken onderweg zeer subjectief beleefd te worden.

Wanneer ze eindelijk bij de wenskamer aankomen, gaan noch de wetenschapper, noch de schrijver er binnen. Ze deinzen ervoor terug om hun droom te realiseren of hun lot te leren kennen, ze omhullen zich met huichelachtigheid en rationele uitvluchten. Het oprechte en naïeve geloof van Stalker in de mens als eerlijk wezen met een zuivere ziel, is na deze tocht zo goed als helemaal vernietigd. Stalker is een "onnozele", vertelt zijn vrouw in haar aangrijpende slotmonoloog aan het publiek. Maar vlak daarvoor heeft ze aan hem gevraagd: "Wil je dat ik er met je naartoe ga?"

Marie Bollansée

De tocht van een kleuter

Aarzelend, achter mama's jas, veilig verborgen en maar half zichtbaar, komt een klein meisje met bolle wangen op een ochtend de kleuterklas binnen ... De andere kinderen zijn naar de turnzaal en het is dus heel stil in de klas, veel te stil misschien?

Ze kijkt tijdens ons kennismakingsgesprek rustig rond, gaat eens kijken of de popjes echt wel slapen en zet de koetjes op de boerderijtafel netjes achter de hekken en bij de etensbak. Na de turnles stromen de andere kleuters weer de klas binnen, moe en dorstig.

De week erna komt ze voor het eerst naar de kleuterklas. Stilletjes schuifelt ze op het stoeltje naast mij en kijkt mij vol verwachting aan. Een handje geven is er nog niet bij, dat kan later nog. In het vrije spel zit ze bij de boerderijtafel. Dat is bekend terrein voor haar nu. Hé, de koetjes staan anders? Er zijn blijkbaar nog andere kinderen die hier iets mee doen ... Zowat de hele ochtend is ze in mijn buurt te vinden. Dit herhaalt zich met een kleine variatie gedurende enkele dagen. Stilletjes aan verkent ze de klas, lapje voor lapje, popje voor popje en kindje na kindje, weekje na weekje. Wanneer ze overal in de klas als een musje hier en daar wat meepikt en alles rustig in zich opgenomen heeft, komt ze weer kijken wat ik doe. *Hé, maak je zo soep? Is dat zand waar je brood mee bakt?* Ze wil meedoen, natuurlijk wil ze meedoen, ze kan niet anders! Ze staat nog helemaal open voor alles wat zich om haar heen afspeelt, is er volledig aan overgegeven.

Een jaar later weet ze waar alles te vinden is in de klas. Je kan je verkleden in een mama, een koning of een schaapje. Je bouwt van stoelen een bed voor al je vriendinnetjes en kiest de zachtste lappen uit, legt er nog wat kussentjes bij en gaat er heerlijk met een boekje ('Het elfje dat niet kon slapen') op liggen. Als je zin hebt om te tekenen, mag je een onderlegger en krijtjes pakken en juf een blaadje vragen. Je mag met een groter kind de afwas doen; *het is niet erg als er wat water over de wasbak gaat, hoor.*

Als je vijf bent, mag je met de lange waskrijtjes kleuren. Je bouwt grote huizen, met logeerkamer, een winkeltje erbij en nog een wei voor het paardje. In enkele ogenblikken en met wat hulp van je vriendjes, wordt het een restaurant, met een circusvoorstelling als toetje. De kaartjes worden eerst gratis en zorgvuldig uitgedeeld, zodat succes verzekerd is. Er worden lange verhalen verteld en je kan erover tekenen met alles erop en eraan. Soms mag je zelfs het poppenspelletje, dat juf al vaker toonde, met enkele kinderen voor de anderen spelen en dan mag je ook op het mooie klokkenspelletje het begin- en eindliedje laten horen. Je weet waar elk popje z'n dutje hoort te doen en kan bijna in je eentje de muesli maken. Bij het spelen van het kerstspelletje mag je Jozef of Maria zijn of bij het andere spelletje een koning. Als grote kleuter kan je ook eens aan het spinnewiel, wanneer het spel van 'Pelles nieuwe kleren' gespeeld wordt.

Als je zes wordt, krijg je een houten draaitolletje van juf. Je mag regelmatig een boodschapje doen naar de andere kleuterklas of het secretariaat. Bij het eten worden de kommetjes geteld. Bij de afwas moet alles netjes schoon worden en de tafels geveegd. Je kan de kleintjes met hun jasje helpen of hun linten van de schilderschort strikken. Heel zalig is het klaarzetten van de schilder-spullen. De waterpotten, sponsjes en de planken, de kleurtjes zet je mooi zoals in het liedje: rood, geel en blauw. Het moet allemaal precies op z'n plaats staan: waterpot, sponsje en verfpotjes. Weven, vlechten en pinksterbruidje worden, het is allemaal voor de grotere kleuters bewaard, wanneer ze een totaal nieuwe stap gaat zetten op hun tocht. Rank en met soepele bewegingen, huppelen ze de kleuterklas uit.

Juf Mirjam

Dromen uit de derde klas

Later als ik groot ben ...

Dan word ik dokter omdat ik zo veel mogelijk mensen wil helpen. Dan woon ik in een bos. Wat ik het liefste later wil proberen is met een parachute op een wolk staan of een wereldreis maken.

Dan wil ik vuilnismen worden en ik wil bij de politiek zitten en ook reporter op de voetbal.

Augen

Dan word ik ambulancerijder omdat dat leuk lijkt.

Deenah

Dan wil ik in een woonboot wonen omdat de oma en opa van mijn mama in een boot woonden en omdat je dan altijd kan varen. En ik wil later worden: kokkin of kapper.

Zita

Luna

Dan word ik juf.

Anthe

Ik zou graag toneelspeler worden en veel films maken in Zandvliet. En ik zou een Chiwawa willen als ik groot ben en naar de landen waar papa nooit is kunnen komen gaan.

Dan word ik boerin omdat ik veel van dieren houd en van planten.

Lucia

En ik zal aan iedereen vragen of ze Bart Zegers en mijn mama meepakken.

Noah

Dan word ik kleutermeester omdat ik goed met kleintjes om kan gaan. Dan koop ik ook mijn eigen zwembad.

Sam

Wil ik tuinder woorden. Dan ben ik elke dag buiten en kan ik kijken hoe plantjes groeien. Of misschien word ik ballonvaarder, dan kan ik uitkijken over de vele landschappen.

Ruby

Dan word ik voetballer omdat het leuk is.

Gyan

Word ik een zangeres, een juf, een model en een actrice. En ik wil dat omdat dat er leuk uitziet en het is cool. Ik word ook rijk. En ik wil drie kinderen en ik ga trouwen, denk ik. Ik ga vooral mijn mama en papa erg helpen en verzorgen. En ik wil een paard. Ik word ook dierenarts en arts.

Pauline

Dan word ik brandweer omdat ik goed kan klimmen.

Marcel

Dan wil ik legobouwer worden want ik kan goed lego bouwen. Dan wil ik werken in Biloend, dat betekent legoland.

Vitor

Dan wil ik voetballer worden omdat ik bijna altijd voetbal.

Raphaël

Dan wil ik paardrijjuf worden omdat ik van paarden hou en omdat ik nu ook paardrijd.

Ophelia

Dan wil ik een stervoetballer worden omdat ik van voetbal houd.

Mees

Word ik balletdanseres op paard.

Waarom? Omdat ik van paarden hou en omdat ik bewegingen leuk vind.

Mirella

Dan word ik een zangeres omdat ik dan veel geld verdien.

Fayrouz

Dan wil ik architect worden want ik vind bouwen heel leuk.

Samuel

Word ik dierenarts en duiker omdat ik van dieren hou en van zeedieren.

Armando

Dan ben ik nog steeds Juno.

En dan heb ik een snoepwinkel in Thailand bij het strand waar geen tsunami's zijn.

Juno

Dan word ik profvoetballer omdat ik dat leuk vind.

Miro

De zesde klas

De school

Hallo, ik ben Lyssa en dit verhaal gaat over de school waar ik naar toe ga. Hier komt het. Ik ga naar nergens. Ik blijf gewoon hier op de Steinerschool! Waarom? Daar zijn een paar redenen. De vriendinnen. Maar ook omdat ik nog niet goed weet wat ik later ga worden. En omdat ik nog niet echt de tijd heb gehad om naar andere scholen te gaan kijken. Nog een reden? Dit lijkt mij een goede school. Ik ben met mijn klas op een meeloopdag geweest. Daar zag ik dat ze best wel veel tekenen kwamen. En... ja dat is het zowat. Ik ben niet zo voor lange dingen schrijven.

Mijn Beroep

Mijn naam is Shalini, ik ben 13 en ik zit op de Steinerschool. Ik word later event-planner. Ik kreeg het idee vorig jaar in Frankrijk. Mijn mama en ik maakten een wandeling. We waren bezig aan het praten over beroepen. Momma zei plots: 'Weet je wat zalig zou zijn om een planner te hebben.' Ik vroeg naar informatie. Momma zei dat die planners dingen organiseren. Ik wil mij vooral specialiseren in huwelijken. Dit was hoe ik uitvond wat ik zou worden.

EINDE

De tocht

Ik blijf op deze school omdat ik het hier super leuk vind. Toen we een bijlage gingen nemen in het middelbaar kreeg ik echt zin om te blijven. We mochten 3 uur les volgen zoals het er door ontzegging. Ik kreeg eerst horen dat was echt leuk. We kregen allemaal een ete die een leerling van het middelbaar voor ons had gemaakt. Dan hadden we Nederlands en wiskunde met heel leuke leerkrachten het ging er ook veel volwassener aan toe en je krijgt er ook de kans om zelfstandig te werken en dat vind ik heel leuk. Wat ook leuk is dat veel van mijn vrienden blijven. En daarom blijf ik op deze school.

Kato

De school

Ik ga op deze school blijven, omdat ik hier al vanaf de kleuterklas zit en omdat ik en mijn ouders dit een goede school vinden. Ik verwacht wel dat het top gaat zijn in het middelbaar. Een paar goede vriendinnen blijven ook. Ik heb ook zin in het middelbaar omdat het weer helemaal anders is dan de lagere school. En dat zie ik wel zitten. Wat ik ook heel leuk vind aan de Steinerschool is dat we hier creatieve dingen doen zoals muziek maken en taaleel spelen.

Einde

Anais

Ik wil later worden:

Ik wil later kapper worden omdat dat er zo leuk uitziet. Het moet wel leuk zijn om iemand z'n haar te knippen, om iemands haar te kleuren en helemaal mooi te maken. Ik zou echt heel graag mijn eigen kapsalon willen hebben wat ik er van verwacht dat weet ik nog niet zo goed maar ik hoop echt wel dat ik kapper word.

De Tocht

Ik ben eigenlijk nog niet helemaal uit naar welke school ik ga. Oftewel blijf ik gewoon hier, oftewel ga ik naar het KLA (Koninklijk Lyceum Antwerpen). Ik ben wel op beide infodagen geweest, en toen ik in het KLA kwam, merkte ik maar weer eens dat de Steinerschool een heel gezellige school is. De gangen van het KLA waren kil, koud en vies. Ook de kunst was niet bepaald MOOI. Nu is de vraag wat ik eigenlijk wil, en dat weet ik niet! In het KLA leer je jezelf ontdekken. Ik weet in ieder geval dat ik later iets met taal wil doen. Tewel of bij een magazine werken lijkt me leuk. Het is een HELE moeilijke keuze, maar mijn ouders zullen me helpen en waar ik ook naartoe ga, de artistieke kern die ik in de Steinerschool heb opgebouwd, Blijft!

De Tocht

Ik ben in 2 scholen ingeschreven, hier en in het Atheneum van Durne. Waarschijnlijk blijf ik hier maar we zijn niet zeker. Ik zie het kunstzinnige nogal missen dat is ook één van de redenen dat ik liever hier blijf omdat het is hier kleiner en veel gezelliger. De meeste scholen zijn ook zo reusachtig met minstens 5 eerste gaas lijkt me niet leuk. Het Atheneum is groot maar niet reusachtig. Ik ga sowieso voor latijn gaan ik denk dat dat niet te moeilijk is voor mij. Ik ben blij dat de meeste vriendinnen hier blijven. Ik wil zin om naar het middelbaar te gaan hier zijn fijne leerkrachten en ik vind dat de lessen hier leuke manier gegeven worden dan op de meeloopdag tocht.

Kato

DE TOCHT

J. Kristan Borromeo

Ik ga naar het Koninklijk Lyceum Antwerpen (KLA) dit nieuwe schooljaar. Omdat ik nieuwsgierig ben naar het verschil tussen de Steinerschool en een gewone school. Ik vind het best eng om naar de middelbare school te gaan. Ik bedoel: eerst ben je de grootste van de scholen dan de kleinste.

De twaalfde klas

Ik had het allemaal gepland. Vanaf het vierde middelbaar had ik me voorgenomen om mijn leven te gaan wijden aan de muziek – een idee voortgekomen uit een immense passie. Om daarvoor de beste opleiding te genieten, leek de voor de hand liggende keuze het conservatorium. En zo begon ik me vanaf dat moment voor te bereiden op wat na drie jaar het glorieuze moment van de waarheid moest worden: het ingangsexamen. Om dit doel te bereiken werkte ik erg hard, waardoor ik dus snel begon te vorderen op mijn instrument, de piano. Er kwam echter een onvoorzien probleem uit de lucht gevallen, iets waar ik onmogelijk aan gedacht kon hebben ... Begin november 2011 kreeg ik gezondheidsproblemen. Er werd klierkoorts vastgesteld, een virus waardoor men altijd en overal vermoeid raakt van zo goed als niets. Resultaat: ik kon niets meer. Eerst dacht ik dat het nog wel mogelijk zou zijn om op tijd te genezen, maar de ziekte bleef maar duren. Een maand, twee maanden, drie maanden ... Ik ben momenteel zelfs nog niet helemaal hersteld. Hierdoor heb ik nu moeten accepteren dat een ingangsexamen op het conservatorium er niet meer in zit voor dit jaar – een bittere pil voor iemand die ergens drie jaar naar toe gewerkt heeft. De ironie van het leven heeft me hier (letterlijk) goed liggen gehad, want naarmate ik alsmat meer werkte, mijn reserves opgebruikte en niet naar mijn (dacht ik toen) onoverwinnelijke vermoeidheid luisterde, kwam ik op een punt dat mijn lichaam het niet meer aankon – ik werd ziek. Dus door te hard te werken, heb ik in feite mijn eigen kansen verspeeld. Maak van die ironie maar cynisme. Ik had het, zoals gezegd, allemaal gepland, alles ingezet op dat o zo verheven conservatorium van mijn dromen. En nu ... is er niets meer.

Ik moet mezelf verbeteren, er is nog wel iets. Er is nog veel zelfs! Mijn gewenste studierichting mag dan onbereikbaar geworden zijn, ik leef nog, en de muziek is nog steeds het kloppend hart dat mij voortstuwt! Ik mag dan enigszins getekend zijn, ik ben een heel stuk wijzer geworden. En al ben ik dan wel gevallen, niets houdt mij tegen om terug op te staan en het leven lik op stuk te geven!

Mijn passie voor muziek staat nog steeds overeind, is momenteel zelfs standvastiger als nooit tevoren en zal mijn ongedwongen gids zijn op het onvoorspelbare levenspad. Mijn vooropgestelde idee mag dan weg zijn, ik heb mijn vrijheid en onbevangenheid herwonnen – en laten dat nu net twee genereuze reisgezellen zijn! Om een lang verhaal kort te maken – volgend jaar? Muziek, zonder twijfel. Overal, in alles en in iedereen. En de details? Die vul ik onderweg wel in.

Michaël

*Een klas die binnenkort onze school verlaat.
Waar voert hun tocht naartoe?*

Wat ga ik volgend jaar doen?

Dat is een vraag die ik mezelf ook geregeld stel en waar ik bijna iedere keer een ander antwoord op heb. Ik ga dus nu geen uitspraak doen over iets dat ik niet zeker weet.

Wat ik wel weet, is dat ik niet naar het buitenland ga en dat ik ook niet ga stoppen met studeren.

Welke richting het gaat worden, daar heb ik nog geen idee van. Er is wel één ding waar ik tot nu toe zeker van ben: het zal iets worden waarmee ik in mijn latere job contact ga hebben met mensen. Want achter een bureau zitten en een hele dag met een computer werken, is niets voor mij.

Elien

"Wat ga je doen na je middelbaar?", is volgens mij dé openingszin voor een gesprek met een 17-jarige.

Al zou je nog zo hard proberen, je zou zelfs niet voor een week kunnen vergeten dat je een studiekeuze moet maken. Bij mij varieerde het van vorig jaar met 'ik heb eigenlijk nog geen flauw idee' over begin dit jaar met 'conservatorium is natuurlijk een optie, maar ik ben zeker nog verder aan het rondkijken en als ik mijn zin niet vind, kan ik nog altijd een jaar vrijwilligerswerk gaan doen' tot nu ongeveer met 'de strijd gaat zowat tussen de verschillende conservatoria, podiumtechnieken op het RITS en politieke wetenschappen'. En nu komt het lastigste deel: schrappen tot maar één ding overblijft, maar dat zal nog even duren ...

Zoë

Wat volgend jaar betreft, ligt alles open.

Ik zie mezelf echter nog niet op een universiteit zitten. De tijd is er naar mijn gevoel nog niet rijp voor. Het liefst van al zou ik er een jaar tussenuit willen. Mijn rugzak maken en aan enkele projecten meewerken. Zo kan ik iets betekenen voor anderen en leer ik de taal. Hetgene wat me tegenhoudt is dat ik uit het 'school-ritme' zou geraken. Dat ik niet meer de moed zou vinden om verder te studeren. Daarom zou ik het concept veranderen, ik kan mijn laatste jaar middelbaar opnieuw doen in een ander land met een andere taal. Mijn jaar opnieuw doen op een school die voor mij toch een uitdaging vormt. Zo ben ik ineens goed voorbereid op het jaar dat daarop zou volgen, leer ik een taal en ben ik er een jaar tussenuit. Het liefst zou ik dan, elk trimester, van land veranderen. De studierichtingen die het meeste mijn aandacht trekken zijn degene die de sociale kant opgaan: criminologie, sociologie, maatschappelijk werk ...

Lien

Wat de toekomst betreft, zou ik graag nog zoveel mogelijk blijven bijleren. Reizen is hier een groot onderdeel van. Op deze manier leer je andere culturen kennen en krijg je een andere kijk op de wereld. Het behalen van een diploma staat bij mij wel op nummer één. Op dit moment is dit voor mij het belangrijkste, de droom om te reizen bewaar ik liever nog even. Daarom kijk ik ook erg uit naar het volgende jaar, waar ik vele nieuwe dingen kan ontdekken en waar ik mij kan verdiepen in iets wat mij echt bezighoudt. Hierbij denk ik aan orthopedagogie.

Daarna hoop ik vooral nog te mogen kennismaken met speciale gebeurtenissen en dingen die in zich in mijn leven zullen voordoen. Ik ben benieuwd en kijk uit naar wat er op mijn pad zal terechtkomen!

Shana

Als ik aan volgend jaar denk, weet ik absoluut nog niet wat ik moet verwachten. Ik ben ervan overtuigd dat mijn wereld meer zal opengaan en dat ik veel ervaringen ga opdoen die ik voor de rest van mijn leven met plezier zal blijven herinneren. Maar als het aankomt om te kiezen voor een verdere studie, ben ik nog vrij onzeker. Toch denk ik er al lange tijd aan om verder te gaan in het onderwijs. Leerkracht lagere school bijvoorbeeld. Maar dat is nog niet zeker. Ik ga alles op mij af laten komen en me bezighouden met wat ik altijd al heb gedaan. Veel muziek maken en blijven ontdekken.

Sander

Ik ga eerlijk zijn: ik heb nog geen definitieve beslissing gemaakt met het oog op volgend jaar. Ik ben van plan om verder te studeren, maar heb nog geen vaste studiekeuze in mijn hoofd. Natuurlijk heb ik er al over nagedacht en heb ik enkele richtingen die me wel interesseren. Aangezien ik een sportfanaat ben, zie ik wel een richting zitten waarin sport zit verwerkt. Maar of het nu bijvoorbeeld een opleiding lichamelijke opvoeding wordt of een journalistieke opleiding, weet ik nog niet goed.

Daarnaast was mijn sociale stage van vorig jaar ook echt een inspirerende ervaring. Tijdens deze stage werkte ik met mensen met een handicap. Een opleiding in deze richting lijkt me ook wel boeiend, maar voorlopig geef ik toch even de voorkeur aan de 'sportrichting'.

En wie weet verander ik nog totaal van gedachte en kies ik iets helemaal anders. Je weet immers nooit hoe dat gaat in het leven ...

Nathan

Na juni hebben we drie maanden vakantie, waarvan ik natuurlijk goed gebruik ga maken door te reizen. Momenteel is er nog niets zeker over volgend jaar. Mijn plan was altijd om diergeneeskunde te gaan studeren, maar nu een keuze steeds dichterbij begint te komen, twijfel ik toch nog. Het is een ontzettend zware studie en er wordt aangeraden er niet zomaar aan te beginnen. Ik zou dus misschien een voorbereidingsjaar kunnen doen. Ik zou ook heel graag eerst nog een jaar reizen, mijn talen bijschaven en wat meer van de wereld zien voor ik begin te studeren.

Hoe mijn tocht verder zal lopen weet ik nog niet, maar ik weet wel zeker dat ik de wereld wil zien, en nooit een job zal kunnen hebben waarbij ik achter een bureau zit.

Florin

Pasen, het einde van een nieuw begin ...

Het is bijna zover, een nieuw begin, een nieuwe keuze. En niet zomaar een keuze, een heel belangrijke zelfs, een keuze die waarschijnlijk de rest van mijn leven gaat bepalen. Deze keuze is zoeken.

Zoeken naar interesses, zoeken naar talenten. Zoeken waar mijn hart ligt. Kunst ... Het vinden van een ziel in een beeld. Het maken van deze liefde die voorheen al is geweest. Misschien zelfs het hernieuwen van de geest in een portret, een landschap, een verhaal ...

Of het creëren van de begeestering die in mijn lichaam schuilt. Het eeuwige leven scheppen in het stille niets. Mijn keuze.

Thamy

De vraag wat je volgend jaar gaat doen, wordt steeds vaker gesteld. Mijn antwoord daarop is altijd hetzelfde: geneeskunde, als ik door het ingangsexamen raak tenminste. Als dit niet zo is, moet ik iets anders kiezen. Op de SID-IN-beurs is de richting theaterkostuum mij opgevallen, dus mocht het ingangsexamen geneeskunde geen succes zijn, is dat zeker een mogelijke studie voor volgend jaar.

Maar wie weet heb ik er tegen dan een heel ander idee over. Eén ding is zeker: met alle respect voor zij die het doen, deden of gaan doen: ik word zeker geen leerkracht omdat dit gewoon niet voor mij is weggelegd.

Jolien

Mijn plannen voor volgend schooljaar zijn vrij zeker. Ik zal met de organisatie EF Languages, een multitalenjaar doen.

Mijn reis, die in totaal 9 maanden duurt, bestaat uit de volgende landen en talen. Eerst en vooral trek ik naar Frankrijk (Parijs) om gedurende 3 maanden mijn Frans te optimaliseren. Vervolgens trek ik naar Ecuador (Quito) waar ik voor een periode van 4,5 maanden mij de Spaanse taal zal eigen maken en tot slot trek ik naar Zuid-Afrika (Kaapstad) voor 1,5 maand om nog wat aan mijn Engels te werken.

Tijdens die maanden in elk bepaald land heb ik gekozen om een intensieve taalcursus te volgen (d.w.z. 4 à 5 taallessen in de taal van het land). Het is dus de bedoeling dat mijn niveau voor Frans, Spaans en Engels zo hoog mogelijk geraakt. Tegelijkertijd krijg ik ook de kans om de cultuur van het land te leren kennen. Ik kijk erg uit naar die trip. Ik heb deze keuze voor volgend jaar gemaakt omdat ik een echte talenliefhebber ben en een verlangen koester naar de kennis van zoveel mogelijk talen, maar ook omdat ik nog niet echt weet wat ik zou gaan studeren. Uiteraard liggen er al wel een aantal opties open, maar ik wil gewoon echt zéker zijn van mijn keuze voor ik ergens aan begin. En dat ben ik nu nog niet. Maar ik heb andere, even waardevolle en prachtige vooruitzichten!

Louise

We werden allen ooit eens geboren, gevoed.

We speelden, groeiden, bloeiden.

Onze levens waren toen goed,

Er waren geen tijden dat we ons verveelden.

We werden ouder, groter, sterker,
kindertijd voorbij.

Als Pubers dan maar door het leven!

Ruzies voor het kleinste minste, en dan met blinde razernij!

Nu zijn we ook dat punt al min of meer voorbij,

We staan nu op de drempel,

't Verzorgend huis zal dra al dichtgaan;

En dan beginnen onze eigen levens,

Verder zijn we in succes, of falen,

Vrij.

Timur

Writing a story about a journey

Naar aanleiding van twee fragmenten uit 'Grapes of Wrath' van John Steinbeck kregen de leerlingen van de twaalfde klas volgende schrijfpdracht voor de les Engels:

Write the beginning of a fictitious story. Your story will be about a journey. The protagonist doesn't know whether he will come back or not. What will be his destination? What does he take with him, what does he leave behind?

De leerlingen schreven pareltjes van teksten, hier is er één van.

John slammed the door behind him. He wanted to go away from this cursed place. There he stood on the edge of the pavement, looking at everything and nothing, thinking about everything and nothing. However, soon inevitably overcame him the doubt. Could he just leave, without even looking back? Suddenly his head was full of thoughts, emotions. Wouldn't he really take anything with him ... Some pictures, a vague memory of times gone by. There he stood, with open mouth, on the dirty, smelly pavement. Heavens, he sure looked like an idiot. Passers-by stared at him, he gave them an angry look; if looks could kill ... For minutes he stood there, petrified, as if he was in a comatose state. The pavement held him in a headlock. The attraction of a few stuff, that begged to be taken along, pushed him back, to go back into his house. Listless, he stumbled to his night table. With trembling hand he fumbled a photograph of its holder. With difficulty he could hold the picture in front of his face, he trembled all over his body, he looked like an aspen leaf in the wind. The photo was covered with grey dust. You could see three people on this picture, one of them was John. On the picture you could also see a woman and a young child. The woman was John's wife, the child was his son. A stabbing pain grip John to the heart. It was the first time he saw this picture, after the car accident that had overthrown his life. John took his wallet and folded the picture, so that he fitted in the wallet. Although the picture was tearing him to pieces, he wanted to take it along. Then he took his backpack in which he quickly threw some things; the ring of his wife, a wooden authentic toy horse of his son and the teddy bear which he specially bought at the birth of their son; things that were dear to him. He also put a compass, two extra thick sweaters, and some necessary clothes in his backpack. What an idiot he had been, to think that he could go in the wilderness without any things. The nature, the wilderness would help him to continue his life, at least that was his conviction. Nature had always been a kind of therapy for him. After he had changed his sneakers for some sturdy walking shoes, he slammed for the second time that day the door behind him. This time he quickly stormed of the sidewalk, he would not again be caught by it. On the street there was as usual a total chaos of jostling cars. John had to puke of cars, they were to him the cause of all evil in the world, they had given his life a turn that he had not wanted. He looked for the last at the front of his house and the adjacent busy city street. "Farewell, city, and house" John thought to himself, "I'm happy to leave." John stepped forth to meet the silence ...

Nathan Ferket

TOYS4STARS

SpeelGoed
KRONENBURGSTRAAT 8-10
2000 ANTWERPEN
03/290 87 81

Een greep uit onze merken:
Haba, Djeco, Caran d'Ache, 4M, Vilac, Brio, Corolle, Plan Toys, Steiff, Sigikids,
Clavis, Castermans, Gallimard Jeunesse, Usborne, Lamazze, Rubbabu ...
en zoveel meer.

HANDBOEKBINDERIJ Toon Van Camp

Adres Diercxsensstraat 39
2018 Antwerpen
België

tel +32 (0)3 237 46 68
GSM +32 (0)473 31 46 96
email toonvancamp@hotmail.com
blog <http://bookworksinprogress.blogspot.com>

www.boekbinderij-vancamp.be

BIOgroup BE

BVBA BIOgroup BE
Handel in BIO-logische groenten en fruit.

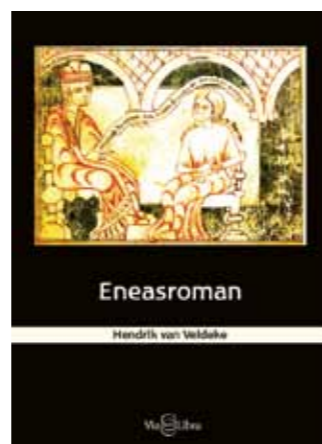
Levering aan winkels, markten, scholen, enz.

Eikenstraat 199
2840 Reet (Rumst) ((Antwerpen))

STEEDS WELKOM !!!

Info@BIOgroup.BE
WWW.BIOgroup.BE
Tel 003232945386
Fax 003232945387

BIOLOGISCHE SLAGER IN ONS MAGAZIJN.
ELKE ZATERDAG VAN 14.00 - 17.00 uur

een pareltje uit de middeleeuwse literatuur

Voormalig Hibernia-lerares Rika Heymans gebruikte de ENEASROMAN van Hendrik van Veldeke in haar lessen literatuur in de 10de klas. Vanuit de werkvertaling die zij toen had gemaakt, is nu een prachtige publicatie ontstaan, waarin de stichting van Rome op een oorspronkelijke manier wordt verteld, verweven met een ontzettend mooi liefdesverhaal. Het hoogtepunt van de roman is de beschrijving van hoe Eneas en Livinia de beproevingen van de beheerste maar evenzeer ontreddende minne doorstaan. Wat dat betreft, concurreert deze roman met gelijk welke erudiete theoretische studie!

ISBN 978 90 77611 15 9

24,90 EURO

+ verzendingskosten
in de boekhandel of rechtstreeks via info@via-libra.be
vzw Via Libra, Gitschotellei 188, 2140 Antwerpen
www.via-libra.be

De tocht naar het middelbaar

Ik ga u een hoofdgerecht van wiskunde en wetenschappen serveren "van het huis", zoals dat heet.

Ik heb mijn ingrediënten vooral gehaald uit de vakken die ikzelf geef of reeds heb gegeven en het gerecht heb ik afgewerkt met vakken die me iets minder vertrouwd zijn, maar daarom zeker niet minderwaardig!

Zoals u weet, willen we in deze school wat in aanleg is bij elk van de leerlingen de kans geven om maximaal tot ontplooiing te kunnen komen. Zeer belangrijk hierbij in het middelbaar zijn het onbevangen, onbevooroordeeld waarnemen en het helder denken. Het aspect waarnemen komt sterk naar voor in de wetenschappen, het aspect denken eerder in de wiskunde, maar het beperkt zich hier zeker niet tot deze vakken.

Als de leerlingen toekomen in de eerste graad gaan ze in vele, zo niet alle, vakken op avontuur, de stap van de lagere school naar het middelbaar is sowieso een avontuur. Ze gaan de wereld verkennen. En zo ontdekken ze nieuwe dingen: in de wiskunde zijn dat de letters die in de algebra verschijnen, en de onbekenden in de vergelijkingen, ze gaan ook grenzen over en ontdekken de negatieve getallen. Ze leren ook nieuwe bewerkingen, waaronder machtsverheffing en worteltrekking. De leraar blijft hier vooral het bakken, die ervoor zorgt dat iedereen veilig in de haven aankomt. En misschien moet hij hiervoor wel af en toe een reddingoperatie op touw zetten. In de aardrijkskunde wordt de wereld verkend, de hemellichamen in de zevende klas om zich te oriënteren en vandaar uit nieuwe continenten te ontdekken in de achtste klas, anderen culturen, klimaten, leefwijzen en zo meer ...

De ontdekkingtocht gaat verder via nauwkeurig waarnemen en beschrijven van wat we zien, horen, voelen, ruiken, proeven tijdens experimenten in de lessen wetenschappen. Dit waarnemen blijft zeer belangrijk voor de wetenschappen ook gedurende de volledige bovenbouw. In de lessen fysica in de eerste graad maken de leerlingen kennis met mechanica, elektriciteit, warmteleer, magnetisme, optica en hydrostatica. Belangrijk is dat de leerlingen zich kunnen inleven, aan de lijve ondervinden als het even kan (bijvoorbeeld mekaar omhoog trekken aan een takel aan de balustrade van de foyer tijdens de lessen mechanica, en dan ervaren moet ik nu hard trekken of minder hard en hoe lang moet ik aan mijn touw trekken?).

Het voorbije trimester hebben de leraren van het middelbaar twee infoavonden georganiseerd. Eén voor de ouders van 'onze' vijfde en zesde klas en één voor de externe ouders. Hierbij vertelden enkele leraren over de specifieke invalshoeken van hun vak en was er daarna tijd voor vragen uit de zaal (interessant en zeer breed!) en voor individuele gesprekken. Hierna volgt de bijdrage van mevrouw Schrevens, leerkracht wiskunde en fysica in de bovenbouw, die gepassioneerd is door wetenschappen.

Eerst ervaren, waarnemen, het waarom komt daarna aan bod. In de loop van de eerste graad doet ook de wiskunde zijn intrede in deze lessen, met formules en wetmatigheden. Tijdens de lessen biologie en chemie worden mens en zijn omgeving bestudeerd. In de biologie wordt getracht de verantwoordelijkheid van de mens ten opzichte van zichzelf, de medemens en de buitenwereld naar voor te brengen doorheen de voedings- en gezondheidsleer en de studie van de mens zelf. In de chemie worden vuur, kalk, zuren en basen, zetmeel, suiker, eiwit en vet bestudeerd. Hier wordt steeds vertrokken vanuit waarnemingen en proeven die de leerlingen ook veelal zelf doen in het labo. Achteraf worden dan de eigenschappen van de stoffen hieruit afgeleid en geformuleerd. Al wat hier is vergaard aan ervaringen wordt verder uitgediept tijdens de volgende jaren in de bovenbouw.

Vanaf de negende klas wordt het denken steeds meer aangesproken. In de wiskunde worden de leerlingen geconfronteerd met het gegeven dat er meerdere wegen zijn om een bepaalde oefening op te lossen, enige creativiteit in het denken is hier dus aan de orde. Gelukkig zijn er de spelregels van de wiskunde, die enige houvast bieden in deze toch wel woelige puberjaren.

Vanaf nu wordt er gerekend met reële getallen. In de combinatieleer gaan we onder andere onderzoeken op hoeveel verschillende manieren we de leerlingen in de klas kunnen zetten met het gegeven aantal stoelen. We leren eerste- en tweedegraadsvergelijkingen en functies oplossen en bespreken. Verder bestuderen we ook logaritmen en rijen en reeksen. Ik probeer steeds vanuit voorbeelden te vertrekken, om van hieruit de wetmatigheden en regels in de wiskunde een levendige vorm te geven. Dit is uiteraard geen echt wiskundig bewijs. Maar geen nood, echte wiskundige bewijzen komen vanaf nu ook aan bod. Hierin moeten de leerlingen een logische opeenvolging van denkstappen kunnen volgen en opnieuw samenstellen, niet alleen in de algebra maar ook in de meetkunde waarin we in de tweede graad driehoeken, hoeken en cirkels en goniometrie of driehoeksmeting bestuderen. Tijdens de week landmeten wordt de kennis van goniometrie effectief in de praktijk gebracht en gaan we een plein opmeten, hoogteverschillen bepalen, afstanden tussen twee onbereikbare punten meten, en de breedte van de Schelde bepalen.

Wiskunde heeft dikwijls de naam "saai" te zijn. Dit wil ik ten stelligste tegenspreken. Wiskunde is vooral mooi, en ook zeer logisch, en ook in wiskunde is het belangrijk om onbevangen te kijken naar wat er gebeurt.

Zo had ik onlangs een heel fijne ervaring in de tiende klas, de leerlingen hadden opdracht gekregen om een heleboel parabolen te tekenen, achteraf vroeg één van de leerlingen, (notabene eentje die het jaar voordien een vakantietaak van mij had gekregen):

Maar mevrouw, als we nu op deze manier verder gaan dan... ja wat dan, we hebben hier samen even verder over gere-deneerd, maar hij zal het exacte antwoord pas de volgende jaren tegenkomen wanneer er over limieten zal wordt gesproken. En dan zie je dat wiskunde niet alleen iets is voor bollebozen, een gezonde nieuwsgierigheid kan je al heel ver brengen!

De kennis van eerstegraadsfuncties uit de wiskunde komt goed van pas in de fysica, waar ondermeer bewegingsleer wordt bestudeerd. De grafieken die hier gemaakt worden van de loopproeven met afstand, snelheid en tijd, bieden dan weer een opstap naar de afgeleiden die in de derde graad besproken worden in de wiskunde.

En zo hebben we ongemerkt de stap gemaakt naar de wiskunde in de derde graad. Hier komt vooral functieanalyse aan bod. Het abstraheren gaat nog verder en begrippen als grenzen en oneindig krijgt een duidelijkere omschrijving bij het bestuderen van limieten, afgeleiden, differentiaal en integralen.

Het begrip "grens" en "oneindig" wordt ook levendig en beweeglijk gemaakt in de projectieve meetkunde. Waar we in tekeningen grenzen overschrijden en kijken hoe de figuur vervormt. Ik vertrek hierbij meestal van een zeer eenvoudig voorbeeld: stel dat ik een stok heb, eentje die je eindeloos lang kan uitrekken, ik kan daarmee hier de grond raken, als ik de stok wat meer horizontaal houdt, zal hij de grond wat verder raken, houd ik hem nog meer horizontaal, dan komt hij nog verder op de grond, nog horizontalen zal hij op de grond komen op straat, in de Schelde, nog verder ergens in het Waasland, tot ik de stok volledig horizontaal houd. Waar komt hij dan nog op de grond? Nergens!? Op oneindig, wordt ook wel eens gezegd. En is dat oneindig dan langs links of langs rechts of langs allebei de kanten? En als ik de stok nu net iets naar de andere kant laat overhellen, dan komt hij weer ergens ver op de grond langs de anderen kant. Dus is oneindig nu heel groot of juist net maar één punt wanneer de stok volledig horizontaal is en wat gebeurt er daar dan?

Maar niet alleen in de wiskunde, ook in de fysica komen we de oneindigheid tegen en kunnen we een mooie parallel trekken met projectieve meetkunde bij het bestuderen van de bolle lens in de optica in de twaalfde klas.

In de fysica van de elfde klas gebruiken we het atoommodel dat tijdens de lessen chemie is aangebracht ook als model om elektriciteit en magnetisme te verklaren. Grote ogen zie ik bij de leerlingen als ik vertel dat ons lichaam, dat ook opgebouwd is uit atomen, vol zit met mini-elektrische stromen en magnetische velden. De link wordt duidelijk als ik over een elektro-cadiogram en een elektro-encefalogram spreek en over MRI, diagnostische methoden in de geneeskunde waarvan eenieder al wel eens heeft van gehoord.

Zo is het causale denken van oorzaak en gevolg uit de negende klas via enkele tussenstappen geëvolueerd naar een synthetisch denken in de twaalfde klas. Waar stilaan de verbanden duidelijk worden en deze beperken zich niet alleen tot wiskunde en wetenschappen.

In heb hier zeken niet alle inhouden van de vermeldde vakken opgesomd, en ik doe mijn collega's zwaar tekort door weinig of niets te vertellen over aardrijkskunde, biologie en chemie. Toch even kort: geologie, weerkunde, economische aardrijkskunde, evenals de studie van de planten, ecologie, het menselijk lichaam en de orgaanstelsels, de cel, erfelijkheid, evolutieeler, fotosynthese, zouten, zuren en basen, kristalstructuren en organische chemie en nog veel meer komen allemaal aan bod in deze lessen.

Deze vakken worden hoofdzakelijk gegeven tijdens de periodelessen, dat wil zeggen de eerste twee uren van de dag gedurende een periode van drie weken. Voor wiskunde zijn er daarnaast ook losse lestijden gedurende elke week.

Wat betreft leerboeken en syllabi:

Ik ga hierin enkel voor mezelf spreken: in de bovenbouw verwacht ik van de leerlingen dat ze een persoonlijk neerslag van de lessen maken, ze krijgen van mij wel ondersteunende copies, of soms gebruiken we zelfs een handboek.

Steinerschool Antwerpen Middelbaar
 Volkstraat 40 2000 Antwerpen tel. 03 248.40.34
 ASO Wetenschappen-talen-kunsten-ambachten

basiskennis
 zelfkennis
 daadkracht
 geestelijke vrijheid
 waardesgevoel
 spiritueel lef
 sociale evenwichtigheid
 mededogen
 kunstbeleven

Inschrijvingen eerste middelbaar 2012-2013
 Info-avond voor alle belangstellenden: woe 15 februari 2012 20u
 Inschrijving broers en zussen: ma 16 jan. 2012 vanaf 8u
 Inschrijving algemeen: za 3 maart 2012 van 14u tot 17u
 Open deurdag: za 28 april 2012
 Info: www.steinerschoolantwerpen.be
 Voor afspraken: onthaal@steinerschoolantwerpen.be

Tenslotte zou ik willen eindigen met wat enkele leerlingen uit de twaalfde klas schreven nav de lessen en studie-uitstap rond kernenergie en kernfusie:

"Vooral het stuk over kernenergie heeft mij geïnteresseerd, wat er ook voor zorgde dat als er iets hierover in de media kwam tijdens de fysica-periode, je het gevoel krijgt dat je werkelijk begrijpt waar het over gaat....Ik denk zeker dat ik bewuster kijk naar berichten over kernenergie. Vroeger interesseerden ze mij ook al wel, maar had ik nooit de moed gevonden om mij een beetje in het onderwerp te verdiepen waardoor ik de context beter zou begrijpen. Nu heb ik dat echter wel en daar ben ik blij om."

Zoë

"Het is vanzelfsprekend dat ik nu met andere ogen zal kijken naar krantenberichten over kernenergie, simpelweg al om de reden dat ik er nu meer van begrijp. Dit heeft me zeker en vast bewuster gemaakt van de processen die zich afspelen in de natuur op zo'n kleine schaal, in de kernen van de atomen. Prachtig vind ik!"

Louise

"Het interessante stuk vond ik zeker het stuk over kernsplijting en kernfusie. het was ook een zeer mooie aansluiting van de leerstof dat we naar de fusieshow konden gaan kijken. Omdat het recent zeer aanwezig was in het nieuws met de ramp van Fukushima, wou ik er graag meer over weten."

Florin

B O E K H A N D E L

antroposofie
 spiritualiteit
 levensvragen
 literatuur
 kinder- en jeugdboeken

post- en wenskaarten
 papierwaren
 tekenmateriaal
 mineralen

DE KLEINE PRINS

Gitschotellei 188 2140 Borgerhout
 van dinsdag tot en met zaterdag van 10 tot 18 uur
 +32/3 237 97 65 boeken.dekleineprins@gmail.com

Voor de zesde klas was er ook een 'meeloopdag' voorzien. Ze mochten op bezoek naar het middelbaar om er enkele lessen te volgen. Daarna kregen ze nog een vragenuurtje met Ingrid Van der Heyden (directie) en Wilbert Lambrechts (leerkracht Nederlands en lid van het directieondersteunend comité).

Wat ze ervan vonden, kunt u in enkele uittreksels hier lezen:

dinsdag ☺ Meeloopdag Zehra M.

Nederlands met meneer Vilems in de negende klas was zeer leuk. De Fisica les was zeer interessant. Dat was oké maar zeer moeilijk. Het zijn leuke klassen. Ik vind de manier waarop losgegeven werd was leuk en interessant. Het was leuk zijn als we het meerkonden doen!

Marlijn

~~Marlijn~~
Ik vond de eerste les het leukste: fysica. Mijn vriend Wim en ik waren van het discussiëren om ~~de uitkomst van de vraag~~ vraag over het aantal van fruit. Uitwendig gaf Wim het juiste antwoord. Daarna kregen we vorderingskonden en kregen de opdracht bijget met de juiste graden te vinden. ~~Daarna kregen wij~~ Frans. Dat was helemaal anders dan bij ons want ze zongen liedjes (bekende liedjes). Voor de rest was het ~~zelf~~ heel leuk!!

Eerst gingen we eten. Dat was super leuk. We mochten zelf mee doen - we kregen ook allemaal een. Dan gingen we naar Nederland. We hadden gekend over 2. Leden met meneer Vilems. Die was heel grappig. Dan gingen we spelen op de dak speelplaats. Het was leuk. Dan hadden we muziekles. Dat was heel interessant. We konden er niets van. Na die dag had ik echt zin om te blijven dat ga ik ook doen.

Kato

het ebenz met de 11de klas vond ik heeeel leuk. Ik vond het ook grappig op de dakspeelplaats. Binnen wachten is ook veel leuker dan buiten wachten. Wiskunde viel wel mee. De les in de negende klas vond ik het leukste. Nu weet ik gewoon zeker dat ik hier wil blijven.

Anais

Op 7 februari 2012 hadden we een meeloopdag in het middelbaar. In het 1ste lesuur was ik bij de 11de klas in de les Eten. Eerder daarvoor had ik nog nodel van eten gehoord en ik vond het leuk om te zien hoe ze dat doelen. Eerst maakte je een plat stuk staal helemaal glad. Dan maakte je er een tekening in met een soort raald en daer je er inkt over. Dan legde je het op de drukpers met een blad er over en uiteindelijk had je een mooie tekening. Daarna gingen we naar de les Nederlands in de 9de klas. Daar ze het over de salades. Na de speeltijd was het les wiskunde en eindelijk waar ik snakte er geen snars van! Maar alles bij elkaar vond ik het een interessante en leuke dag! ☺

Sami

Ik vond het best leuk. We hadden eerst Aankomstbonden in de 7de klas. Daarna Etse in de 11e klas en Engels in de 7e klas. Het Etse vond ik het leukste. Spijtig dat het pas van de 11e klas is.

Samir

Ik vond het een heel leuke dag. We hebben nu een veel verschillende leuke verhalen en van de goet. De konen aankomstbonden, fysica en dan waren heel leuk. Dat was heel leuk. We hebben veel vragen kunnen stellen bij het vragenuurtje. De vragen over commissie van het bij fysica was ik het leukst.

meke Meeloopdag Hibernia

Het eerste uur mochten we mee met de 9e klas. Zij hadden Nederlands. De meester vertelde en verhaal op zijn. Hij vertelde het echt leuk. Daarna mochten we naar Fisica in de 8e klas. Het ging over druk in water. Ze deden allerlei proeven. Ik maakte notities en tekeningen. Het was super interessant. Toen hadden we speeltijd. We mochten naar dakspeelplaats. Het was zo buiten en dus heel koud. Gelukkig mochten we daarna weer naar binnen voor de les Duits. Ik mocht samenwerken met een meisje dat bij mij in de kleuterklas had gezeten. Tijdens het vragenuurtje werd er nog veel informatie gegeven. Het was leuk.

De tocht van oud-leerlingen

De weg na de steinerschool en terug.

Ik ben **Anke Dingemans** en zat vanaf de vierde klas in de steinerschool op de Prins Albertlei in Berchem. Mijn middelbaar deed ik ook in de steinerschool, toen nog in de Rodestraat en de Keizerstraat. Ik beëindigde de twaalfde klas in 1990.

Ik ben de moeder van Nele die nu in de 5de klas zit (de Wingerd) en van Stijn die hier in de zevende klas zit. Ik ben na de steinerschool geschiedenis gaan studeren in Leuven (KUL) en volgde er ook twee jaar slavistiek. Nadien ging ik nog gezinswetenschappen volgen aan het HIG.

Momenteel geef ik les in het vijfde en zesde jaar (secundair) in Sint Ludgardisschool Antwerpen. De vakken die ik daar geef zijn geschiedenis, sociale stage, seminarie film en historische kritiek.

Als je terugblijkt op je tijd op de steinerschool, welke herinneringen komen dan bovendien? Wat waardeert je erg?

De vele kunstzinnige vakken: vooral muziek en literatuur vond ik leuk en belangrijk. Een mens is meer dan verstand alleen en dat spreekt me aan. Dat is ook hoofdreden waarom ik mijn kinderen naar het steineronderwijs wilde sturen. Dit miste ik zelf ook bij verdere studies.

Cultureel ben ik er wakker gemaakt, maar dat zal ook wel aangesloten hebben bij wat ik in me had. Toch betwijfel ik of dat er op een andere school ook zo was uitgekomen.

Het systeem van een vaste klasleerkracht gedurende 6 jaren (lagere school) heeft belangrijke voordelen, bv. leren omgaan met een leerkracht die je misschien minder ligt, de klasleerkracht kent de leerlingen in kwestie beter, hun voorgeschiedenis ... Dit is zeker voor erg jonge leerlingen waardevol, maar heeft in mijn ogen ook grote nadelen. Ten eerste is het ook leerzaam dat je leert omgaan met verschillende stijlen van lesgeven. Ten tweede ben je erg overgeleverd aan de kwaliteiten van je titularis. Als die niet zijn wat ze moeten zijn, dan ben je er wel lang aan overgeleverd. Als je heel kieskeurig kan zijn bij de aanwerving is dit niet noodzakelijk een probleem, maar de arbeidsmarkt laat dat niet altijd toe.

Een oog voor sterke differentiatie in wiskunde (maar jammer enkel in wiskunde).

Het toneel was (oa) erg groepsvormend. Ik heb het nablijven ervoor ook nooit als belastend/lastig ervaren, hoewel ik zelf helemaal niet graag toneel speelde (maar er wel graag naar keek). Ik vind het ook merkwaardig, nu ik les geef in een andere school, dat daar bij mijn weten toen zelden over gezucht werd, maar dat was misschien ook een andere tijdgeest?

Het schoolorkest vond ik leuk en een meerwaarde ik heb dit ook nooit als opdracht ervaren.

Ik had enkele zeer sterke leraren, zowel wat bevoegdheid als zorg betreft.

Ik heb er genuanceerd leren denken.

Ik heb er een eigen persoon leren zijn.

Ik ben wakker geschud wat maatschappelijk engagement betreft.

De leraars gaven je het gevoel iemand te zijn.

Ik denk ook dat je nooit goed bent in alle vakken, met dergelijke variatie, waardoor je ook leert door te zetten. Dat is belangrijk bij latere studies.

Over het algemeen is dit moeilijk te beantwoorden in die zin dat ik niet altijd weet wat van mezelf komt of van leraars of van thuis; wat er was uitgekomen zonder de school en wat niet?

Waren er ook minpunten?

Ik kwam van een andere lagere school en had er wel moeite mee dat ik voor lezen en rekenen een stuk verder stond. Ikzelf vind het wel belangrijk dat een kind sneller leert lezen; dan kunnen ze ook zelfstandig sneller boeken lezen.

Het was er niet altijd even goed georganiseerd. Wij merkten wel de conflicten tussen de leraars op (en dat was toen sterk aanwezig). Naar mijn mening mogen leerlingen hier niet mee te maken krijgen.

Grammaticaal stonden we zeker niet sterk genoeg voor verdere studies op dat vlak, zonder extra zelfstudie. Maar cultuur-historisch hadden we dan weer veel meer bagage. Je kan ook niet alles geven: ik denk dat de algemene culturele bagage veel moeilijker op eigen houtje op te halen valt, dan bepaalde kennis van bv. wiskunde, grammatica etc. Daar heb

je ook op een ruimer vlak iets aan vind ik, maar dat hangt ook af van de verdere studies die je kiest. Toch ben ik wel blij te merken dat dit nu niet meer het geval lijkt te zijn: ik heb de indruk dat er ook meer op vlak van talen, wetenschap etc. wordt verwacht.

Het vak geschiedenis: de leerstof laten aansluiten bij de ontwikkelingsfase is belangrijk, maar een groot nadeel was dat ik samenhang niet meer echt zag.

We hebben ook veel te weinig leren spreken tijdens de taallessen. Ik ben dan ook blij de kans te hebben gekregen van thuis uit om in een Frans en Engels gezin enkele weken te wonen, maar zonder was mijn praktische talenkennis zeer slecht geweest. Voor Duits idem.

Door het periodeonderwijs was het denk ik gemakkelijker om behoorlijke resultaten te halen. Ik heb daardoor nooit hard moeten werken voor de leervakken en wist dan ook helemaal niet hoe je iets studeerde. Dat heb ik bij de verdere studies nog moeten beginnen leren, terwijl je eigenlijk je secundair uit moet komen met die vaardigheid vind ik.

Hoe kwam je tot je studiekeuze?

Ik deed geschiedenis gewoon heel graag. Natuurlijk wist ik wel dat er niet gemakkelijk werk mee te vinden was, maar daar heb ik nooit echt wakker van gelegen. Ik vond het belangrijk dat ik iets koos dat ik graag deed.

Was je voldoende voorbereid om verder te gaan studeren? Hoe verliep dat?

Nee, niet echt. Het eerste jaar had ik een zware tweede zit; nadien ging het vlot. Het kunnen en durven meedelen van je mening, iets wat ik voor een stuk in Hibernia geleerd heb, kon ik ook niet gebruiken bij verdere studies, maar wel in mijn verdere leven en dat vind ik heel waardevol.

Voor slavistiek nadien heb ik veel moeite gehad met de basisprincipes van grammatica. Deels omdat het intussen een hele tijd geleden was, maar veel meer nog omdat het er in mijn middelbaar niet echt in gedruild was.

Heeft de opleiding in de steinerschool je gevormd als persoon?

Absoluut. Ik kreeg er:

- culturele bagage
- opkomen en gaan voor wat je wil en denkt; persoonlijkheid durven zijn
- liefde voor poëzie en literatuur in het algemeen
- dingen met handen kunnen aanpakken
- ...

Dit ging vaak ten koste van feitenkennis, die je op veel andere scholen veel meer krijgt, maar toch is dit voor mij veel waardevoller. Als mens is het een veel betere vorming; niet als voorbereiding op verdere studies. Wel heb ik het idee dat de school nu zowel voor dit aspect, als een behoorlijke organisatie, er sterk is op vooruitgegaan. Maar dat betekent ook dat de werkdruk voor de leerlingen een pak hoger ligt. Het is voor mij moeilijk in te schatten in hoeverre deze, naar mijn normen, te hoog ligt. Ik weet immers niet hoe het in andere jaren is en zit met een kind dat de aanpassing naar een middelbaar volop aan het doormaken is, wat per definitie geen evidentie is. M.a.w. wat is eigen aan mijn kind en wat aan de school? Daarnaast vind ik het een enorm pluspunt dat leerlingen er leren werken. Wie in mijn tijd het geluk had gemiddeld begaafd te zijn, moest niet echt hard studeren, met de hierboven beschreven nadelen tot gevolg.

Waarom koos je er voor om je kinderen ook naar de steinerschool te laten gaan?

Dat heb ik eigenlijk al verteld, maar zeker ook voor de grote individuele zorg! Daar kan volgens mij een andere school niet aan tippen (ik ben ze toch nog niet tegengekomen).

Hoe zie je hun verdere schoolloopbaan?

Dat hangt ook af van hun verdere ontwikkeling.

Heb je nog een goede raad of een wens voor de school?

Overdonder de zevende klassers niet vanaf de eerste schoolweken; ze hebben tijd nodig om te wennen. Misschien geldt dit minder voor leerlingen die uit de eigen lagere school komen, maar er zijn ook heel wat instromers uit andere lagere (steiner)scholen. Leerlingen die uit een lagere steinerschool komen, komen uit een erg beschermende omgeving. Voor sommigen werkt dit productief, maar voor de eerder bangere en teruggetrokken leerlingen is dit erg moeilijk lijkt me.

Probeer zoals nu, de balans te bewaren tussen studeren en literatuur, cultuur, kunstzinnige vakken, persoonlijkheidsvorming (al valt die grens moeilijk te trekken natuurlijk; kennis is ook vormend).

Maar vooral: de bevoegdheid behouden, dat lijkt me essentieel!

Ik ben **Charlotte Van Broekhoven** en werd geboren op 16 juni 1970. Ik zat op de steinerschool van 1974 tot 1988. Ik heb vier jaar Business Economics gestudeerd aan de VUB - Vesalius College, in het Engels in Brussel, toen equivalent met een licentiaatsdiploma. Ik heb in verschillende landen gewoond en gewerkt (een half jaar in Brazilië, 5 jaar in Nederland, 1 jaar in Singapore). Nu werk ik in Antwerpen in een eigen bedrijf als consultant Client en Marketing Director.

Ik heb vier kinderen, die allemaal in de Volkstraat zitten :
Shalini - 6e klas - 12 jaar
Thiago - 5e klas - 10 jaar
Thalia - kleuterklas - 6 jaar
Emilio - kleuterklas - 4 jaar

Als je terugblijkt op je tijd op de steinerschool, welke herinneringen komen dan bovendien?

Uit de lagere school komen herinneringen bovendien van de schoolfeesten zoals palmpasen waarbij de HELE school betrokken was, van kleuterklas tot middelbaar, en waarbij er een fantastisch versierde palmpasenboom rondgedragen werd en er gedanst en gemusiceerd werd.

Ik herinner mij het kersttoneel dat de twaalfdeklassers o.l.v. Fernand de Beer instudeerden en speelden voor de kleuters in de verschillende scholen.

Ik herinner mij het zesde klastoneel en andere toneelstukken. Ik herinner mij het rattenvanger van Hamelen-toneelspel waarbij de hele school een rol kreeg als klas en dat in de Handelsbeurs werd opgevoerd.

Ik herinner mij dat we als kleine kinderen opkeken naar de grote kinderen en het fijn vonden als ze dingen met ons samenededen.

Ik herinner mij de kerstbeurzen waarbij onze ouders zich uitsloofden en wij soms klusjes mochten doen en verder in de school rondhingen.

Ik herinner mij de schoolreis van de zesde klas naar Cornimont.

Uit Hibernia - jammer dat die naam niet behouden is - herinner ik me de tonelen, de jaarwerken, de periodes Parcival en Faust en de schoolreizen naar Chartres en Italië, de samenhangigheid als klas (we waren een hechte groep), de fikfakkerij die we uithaalden en leraren buitensloten e.d. - ik was meestal de brave maar goed-; de gammele gebouwen die toch ook charme hadden in de Rodestraat en Keizerstraat - waardoor ik denk dat wij nu als ouders die die fase nog hebben meemaakt een enorm respect hebben voor het huidige gebouw en de schoolomgeving waarvan ik nu echt kan genieten en denk: "wow, dat hebben wij nooit gehad". Nu is dit een vanzelfsprekendheid waar noch door ouders en leraren op gezegd kan worden ... dat men durft zeggen hier is geen plaats dat vind ik jammer, als je ziet waar wij toen les kregen ... het waren bijna luchtledige containers ... en wij zijn daar niet aan doodgegaan, hoor, integendeel, daar leer je van ...

Wat waardeer je erg?

De leraren, de schoolomgeving, het gebouw, de sfeer, de materialen, de manier van hoe iedereen is en erbij loopt, de uitstraling ...

Waren er ook minpunten?

Een minpunt vind ik dat men in de kleuterschool heel erg vast wil houden aan de schoolrijpheidstesten waarbij kinderen die na de zomer verjaren al automatisch koningsjaren moeten presteren in de kleuterklas. Ik zeg niet dat er in vele gevallen niets voor te zeggen valt, maar ik vind dat dit veel genuanceerder zou moeten kunnen bekeken worden. En hier ondervind ik geen ruimte voor, dat vind ik jammer.

Voor de overgang naar de middelbare school denk ik dat er nu recent terug een prachtig initiatief is gegroeid onder impuls van Bert Lambrechts, maar dat het jarenlang verwaterd was en niet vanzelfsprekend werd gezien dat een kind gewoon op school blijft na de lagere school. In 'onze tijd' was het een enkeling die wegging, zeker niet een kernkind van de klas, nu lijkt dat anders, nu spreken grote groepen van 'ze willen iets anders'? Ik stel mij hier grote vragen bij en terzelfdertijd word ik met deze toestand geconfronteerd door mijn zesdeklasser die ook niet duidelijk voor onze school zou kiezen en dat doet mij dan ook twijfelen. Vooral aan de structuur, is die er, is er genoeg begeleidend materiaal voor de ouders om hun kinderen op te volgen, om die noodzakelijke structuur te kunnen bieden die kinderen nodig hebben?

Hoe kwam je tot je studiekeuze?

Om heel eerlijk te zijn heb ik er wel een half jaar over gedaan om tot mijn finale studiekeuze te komen. Ik dacht dat ik japanologie wilde studeren, dus startte ik aan de universiteit in Leuven. Na een maand had ik dat bekeken dus ging ik in Antwerpen TEW studeren. Dat hield ik vol tot na de eerste examenronde met kerst en toen wilde ik ook dat niet meer, eigenlijk wilde ik 'piloot' worden dus ging ik (met succes overigens) alle medische examens doen en me voorbereiden en ondertussen vloog ik met een privéleraar op een logboek

enkele uren per week. Op advies van mijn ouders die me terecht zeiden 'misschien kan je maar beter eerst eens even een beetje vliegen om te zien of je dat wel écht wil' ... gelukkig dat ze zo wijs waren ... want ook dat stak tegen. Op een bijeenkomst met vrienden van mijn ouders hoorde ik vervolgens over het 'Vesalius College aan de VUB' een Amerikaans college binnen een Belgische universiteit, alles in het Engels ... dat was iets wat mij boeide ... daar ben ik dan voor gegaan, heb ingangsexamens gedaan en heb daar mijn licentiaatsdiploma 'Business Economics' gehaald. Aan dit college studeerde je toen reeds volgens het principe dat nu overal gehanteerd wordt met semesters en examens en vakken per semester te kiezen en af te leggen en vooral heel veel dagelijks werk. Alles was in het Engels en dat was een grote uitdaging, maar het was enorm internationaal met mensen vanuit de hele wereld en dat boeide mij ten zeerste. De vakken waren zeer gevarieerd en ik heb hier zeer veel goede contacten over de hele wereld aan over gehouden.

Was je voldoende voorbereid om verder te gaan studeren? Hoe verliep dat?

Ja, nadat ik mijn richting en ding had gevonden, heb ik nooit gevonden dat ik niet genoeg voorbereid was. Ik heb altijd graag gestudeerd van zodra ik me kon vinden in wat ik wilde doen. Qua Engels heeft het mij 1 semester en veel schrijfwerk gekost om up-to-speed te geraken. Alle vakken in het Engels studeren en in het Engels examen afleggen, dat was voor mij een dubbele uitdaging. Ik denk dat iemand die weet wat hij wil, en gemotiveerd is, zal slagen in wat hij wil bereiken en zo heb ik dat steeds ervaren in mijn leven.

Heeft de opleiding in de steinerschool je gevormd als persoon?

Ja, ik denk zeker dat de steinerschool je vormt als persoon. Je leert er je eigen mening te formuleren, je leert er anderen te waarderen om meer dan prestaties alleen, je leert er met emoties om te gaan door deze te verwoorden in poëzie, in toneel, in meer dan alleen maar punten, je leert er appreciatie te hebben voor mooie materialen en mooie dingen, je leert er zo véél meer dat als basis kan dienen voor de ervaringen en de mensen die je later tegenkomt. Er wordt zo veel gezaaid in een mensje tijdens die 15 jaar steinerschool. Ik heb geen enkele moment spijt gehad dat ik op de steinerschool ben grootgebracht ... ik pluk hier dagelijks de vruchten van en het heeft mij zeker naar behoren gevormd. Wat ik ook zo bijzonder vind is dat je bijna de hele school uit je schooltijd kende en je deze mensen van hogere klassen nog terug tegen lijkt te komen in het vervolg van je leven. Dat is mooi, dat is speciaal, dat vormt.

Waarom koos je er voor om je kinderen ook naar de steinerschool te laten gaan?

Omdat het mij logisch leek dat dit de beste schoolkeuze voor mijn kinderen zou zijn. Omdat ik daar zelf zo graag naar school ben gegaan. Omdat het vanzelfsprekend was, ik zou niet geweten hebben waar ik ze anders naartoe zou gestuurd hebben. Omdat ik de warmte terug ervaarde die ik zelf had gekregen in mijn schooltijd toen ik in het kleuterklasje binnenkwam. Omdat ik vond dat er geen enkel ander alternatief was voor een kleuterschool en lagere school.

Hoe zie je hun verdere schoolloopbaan?

Ik kan dit nog niet goed beoordelen voor wat betreft de lagere school, waar volgend jaar mijn derde naartoe gaat, ik ben eerlijk gezegd een beetje bevreesd. Ik had nog even de ijdele hoop dat de zesdeklas juf misschien terug een eerste klas zou gaan doen en dat ik dan terug safe zat voor zes jaar. Maar ik denk dat dit weinig waarschijnlijk wordt. Ik heb heel veel geluk gehad met de juffen die mijn 5e en 6e klasser hebben begeleid en tot enorm sterke kinderen hebben gemaakt. Ook de juf in de kleuterschool zet zich dagelijks met volle overgave in voor mijn kleine kids. Voor wat betreft de humaniora weet ik het nog niet, ik heb een zesdeklasser die denkt dat het boeiend zou zijn om naar een andere school te gaan, ik heb een vijfdeklasser die me nu al zegt 'mama, ik mag toch zeker op onze school blijven hé?' Ik ben zelf grote voorstander dat ze dit 'project opgroeien met een steinerschool' afmaken, dus ik hoop dat mijn dochtertje nog beslist om te blijven.

Heb je nog een goede raad of een wens voor de school?

Goede raad : ja, ik hoop dat er aan de ingezette structuren wordt vastgehouden, boeken voor taalvakken maar ook referentie syllabi voor de wetenschapsvakken, ik vind dat je als ouder een naslagwerk moet hebben waarin je de dingen juist kan verifiëren en dat het kind ook een controlemechanisme heeft om na te kijken wat hij in zijn schrift heeft neergeschreven ... anders leert het kind fouten! Ook vind ik het essentieel dat er gestreefd wordt om de kinderen de leren leren-methode verder aan te leren.

Wens: dat de school blijft bestaan en dat het terug vanzelfsprekend wordt dat kinderen die hier het traject hebben aangevat ook de hele schoolloopbaan blijven, dat er niet zoveel getwijfeld moet worden aan waar men eigenlijk origineel voor gekozen heeft en dat vooral de kinderen niet twijfelen.

Ik ben **Jasna Neirinckx** en zat van kleuter tot 18 jaar op de steinerschool. Mijn lagere school heb ik in steinerschool van Lier gedaan. Mijn middelbare school in Antwerpen van 1985 tot 1991. Toen was in Antwerpen de middelbare school nog gelokaliseerd in de Rodestraat.

Ik ben de moeder van 3 dochters: Zohra (6de klas), Sana (1ste klas) en Nisrine (kleuterklas Transvaalstraat). Ik ben na de steinerschool geneeskunde gaan studeren en werk momenteel als huisarts in een groepspraktijk (samen met 8 andere artsen, 3 verpleegkundige een acupuncturiste en diëtiste) van Geneeskunde voor het Volk.

Als je terugblijkt op je tijd op de steinerschool, welke herinneringen komen dan bovendien?

Ik herinner mij de schoonheid van ons schoolwerk: kleurrijke periodeschriften, tekeningen, schilderingen, boetseerwerk, handwerk ... Ik herinner mij de fantastische tonelen die in de klas een zeer sociaal teamgebeuren waren. We moesten vaak uren samen oefenen om zo echt tot een sterke prestatie te komen op het podium. Ik herinner mij ook de literatuur, poëzie, geschiedenis die telkens veel aandacht kregen en op een kunstzinnige manier verwerkt werden en zo tot diep in jezelf konden doordringen. Ik herinner mij de prachtige schoolreizen. Het meest van al herinner ik mij natuurlijk de leraars die met hun engagement en motivatie de leerstof levendig en boeiend maakte.

Wat waardeer je erg?

Ik denk dat je die schoonheid van de steinerschool wel verder meedraagt in je leven en daar ook dankbaar voor bent. Ik waardeer de kunstzinnige aanpak omdat je zo de leerstof kneedt en er iets voor jezelf van maakt. Ik waardeer het periodeonderwijs om zo intensief je te kunnen toe leggen op bepaalde leerstof en het ook op een diepere manier te kunnen verwerken. Ik waardeer ook het totaalconcept waarbij het volledige leerprogramma één geheel vormt. Ik vind ook het concept om op de driedigheid te werken van hoofd, hart en handen, heel mooi. Deze holistische benadering kom ik nu ook vaak tegen tijdens mijn consultaties, waarbij een klacht van een patiënt niet alleen lichamelijk wordt benaderd maar er ook gespeeld wordt naar de gedachten, emoties, gedragingen en sociale weerslag (afgekort in ons vakjargon als SCEGS= somatisch, cognitief, emotioneel, gedrag en sociaal).

Waren er ook minpunten?

In die tijd, ondertussen wel al een 20-tal jaar geleden, denk ik dat er soms te weinig aandacht was voor het beheersen van de kennis, voor het regelmatig toetsen en testen. Ik denk dat de hoeveelheden leerstof die we toen moesten verwerken soms ook te weinig was. Ik herinner mij dat we enkel van Frans op het einde van het jaar een groot examen hadden

over de leerstof van het afgelopen jaar. Via dat vak heb ik echter wel ontdekt dat ik sterk was in het blokken, hoog scoorde en heeft het mij in zekere zin ook vertrouwen gegeven om een zware studie als geneeskunde aan te vangen.

Hoe kwam je tot je studiekeuze?

In het laatste jaar van de steinerschool heb ik mijn eindwerk gemaakt over een derdewereldland in Afrika. Vanuit een onbevragen vraag "waarom die ellende in Afrika?" heb ik mij toen verdiept in het kolonialisme en het neokolonialisme. Ik herinner mij ook de spreekbeurt van een medeleerling over "artsen zonder grenzen". Na deze confrontatie is mijn studiekeuze beginnen groeien: ik wou mij engageren, naar de derde wereld te gaan, mensen in nood te helpen. Als 18-jarige leek mij toen het artseneroep het beste om dit te kunnen waarmaken.

Was je voldoende voorbereid om verder te gaan studeren? Hoe verliep dat?

Men had mij aangeraden eerst een jaar bij te scholen in de wetenschappen, maar ik ben toch maar ineens gestart en heb heel hard moeten studeren. Ik heb mijn kandidaturen (nu bachelors) op het LUC (Limburgs Universitair Centrum) gedaan omdat het daar een trimestersysteem was en de hoeveelheden leerstof per examen iets minder. Mijn masters heb ik aan de UIA afgelegd. De eerste kandidatuur verliep zeer moeilijk en heb ik opnieuw moeten doen. De daaropvolgende verliepen goed en haalde ik steeds eerste zit.

Waarom koos je ervoor je kinderen ook naar de steinerschool te laten gaan?

Aangezien ik zelf van kleuter tot 18 jaar op de steinerschool heb geweest, is het voor mij ook wel het meest vertrouwde en is het ook moeilijk om te gaan vergelijken. Maar ik heb natuurlijk voor mijn kinderen ook moeten kiezen. Voor de lagere school denk ik zeker omwille van de schoonheid / het beeldrijke waarmee de leerstof wordt aangebracht / de verhaaltraditie / het muzikale, zaken die moeilijker terug te vinden zijn in andere scholen.

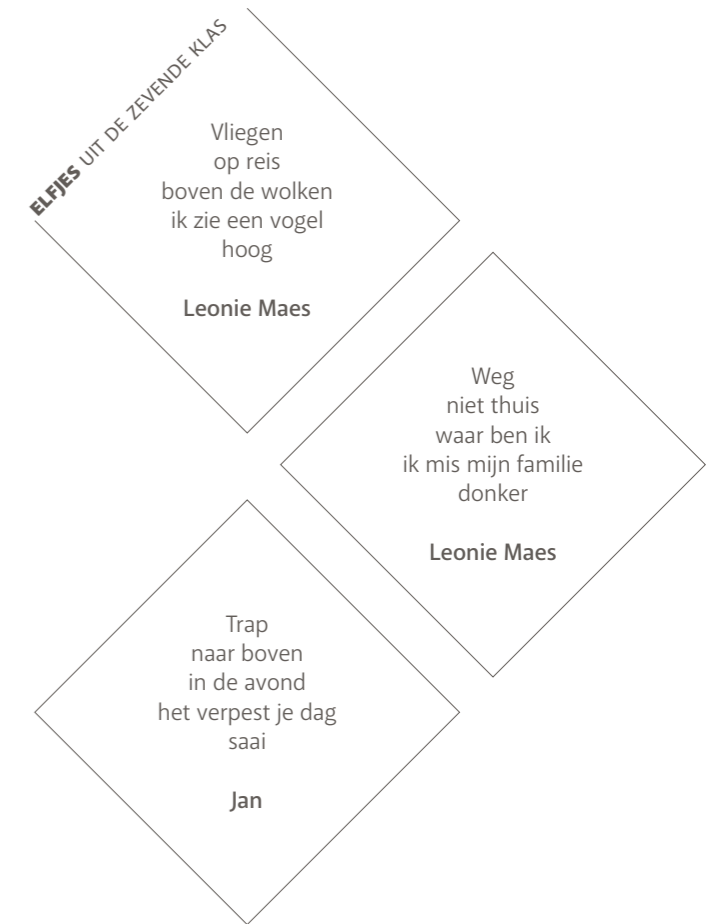
Hoe zie je hun verdere schoolloopbaan?

Uiteindelijk blijft het per kind toch steeds een persoonlijke keuze en denk ik dat het steeds een afwegen is of dit kind hier op deze school goed zit. Voor mijn oudste denk ik wel dat de verdere middelbare steinerschool voor haar geschikt is. Voor mijn andere dochters vind ik het nu nog te moeilijk om een uitspraak hierover te doen.

Heb je nog een goede raad of een wens voor de school?

Dat het een warme open school mag zijn die zich niet te veel afschermt.

Dat het blijft zorgen voor een goed evenwicht tussen hart, hoofd en handen, maar tegelijkertijd het ASO-niveau bewaakt en ook trots is op zijn cognitieve pijler.

GRAMMA CONSULTANCY
GRAMMA DESIGN
GRAMMA IMPLEMENTATION
GRAMMA COMMUNICATION

CORPORATE IDENTITY MATTERS

Elk bedrijf heeft een uniek verhaal, een aparte geschiedenis, een eigen identiteit.

GRAMMA helpt u om die typische eigenschappen – die net het verschil kunnen maken met uw concurrenten – haarscherp te definiëren en concreet vorm te geven.

Van strategisch advies tot grafische vormgeving, van communicatieplan tot projectmanagement, we begeleiden u bij iedere stap.

Zodat het straks voor iedereen – klanten, medewerkers en andere stakeholders – meteen duidelijk wordt waar uw bedrijf voor staat.

ONE GOAL. MULTIPLE STRATEGIES.

www.gramma.be

de
**Biologisch-Dynamische
Bakkerij**

8 - 18 u

Mechelsesteenweg 72
2018 Antwerpen
tel.: 03 248 78 00

De tocht van een ouder

Even stilstaan op de tocht

Het zijn vage herinneringen met her en der mijlpalen: een beeld dat is blijven hangen, een uitspraak om niet te vergeten, een gevoel dat we koesteren, een moment dat elk ogenblik mag terugkomen, een paar inzichten waar je wat mee kan, ook al is het niet altijd duidelijk wat, vrienden

Er is uiteraard ook een keerzijde: de frustraties van de weg die niet vlak genoeg was of net niet avontuurlijk genoeg of niet naar mijn of de ander zijn zin, teveel van hetzelfde onderweg en af en toe ook ongeduld. Maar terugblikkend weten we dat de weg wel ontstaan is als uit het niets, enkel door hem te stappen, stap voor stap zonder ooit stil te staan.

Ik zag hen gaan, langzaam maar zeker, ze werden steeds sterker, groter ook en mondiger, nog meer eigen wil, nog meer going, nog meer van meer en meer. Ze waren niet te temmen en werden ook ongeduldiger in het geduld, het leven lag immers daar verderop en niet hier. Hier blijven was nooit een optie: het was daar en ginder. En nu komt het besef dat daar hier is en hier ook daar. Dat het is wat je ervan maakt .

En dan staan ze even stil, kijken achterom, tijd om te beslissen wat ze echt meenemen voor de volgende tocht: wat laten we achter, hebben we iets overbodigs, onnodigs in de rugzak? Ze dralen wat, want ze moeten beslissen over de volgende stap. Sommigen uit de groep kunnen niet wachten, blaken van zelfzekerheid, maar weten ook dat elke stap de misstap kan inhouden, en weten ook dat elke misstap een oefening in oriëntatie is, in rechtblijven, in evenwicht zoeken. Anderen zijn voorzichtig want zij weten dat er evenveel mogelijkheden zijn als je kan bedenken, en dat is wel erg veel. De gedachten zijn immers gegroeid en verbreed.

Vroeger, net voor de tocht, was het simpeler: je bedacht en je deed, nu is het complexer, je doet of bedenkt een plaats in een geheel en dat geheel antwoordt dan met iets onverwachts, iets wat wijst op nog meer onwetenschap.

Nu, na deze tocht, ben je daar aan toe. Je weet dat de weg nooit ophoudt zolang je blijft wandelen. Dat niets is wat het was en dat alles onderweg in beweging blijft.

Nog even stilstaan, diep ademhalen en dan stap. Enkel het ophouden kan ons nog tegenhouden, maar daar denken we nu niet aan. We zetten nog een stap en nog

Tijl

vader van Astrid (afgestudeerd in 2002) en Zoë (twaalfde klas)

De tocht van Wílbert Lambrechts

RUST

Ik rust nog even uit. Het uur
Lijkt zeer geschikt voor een balans.
De tijd is juist zijn hoogste vuur
Voorbij. ' k Herinner mij de glans
Van ' t werken meer dan ' t werk op zich.
Namiddagrust! Het huis is leeg,
Ik ben alleen. De zon is licht-
jes aan het dalen nu en ik beweeg
gericht een potlood over een
oud stuk papier voor een gedicht.
Ik weet dat ik, ongreepbaar, m' n
Verborgene weg, opeens verlicht,
Aldus zeer snel hervinden kan.
Tot ik mezelf opnieuw verban.

PARZIVAL

Ik heb mijzelf toch vrij gemaakt
Om opgericht te kunnen leven.
Alleen op die manier, zo naakt,
Verlos ik mij van ieder beven.
Er is geen reden voor de angst
Die mij tot hertoe heeft geleid;
De nacht duurt nog het langst
Als ik hem voed met vrees en spijt.
Wie heeft er ooit iets op gevonden
Die slechts ontwijkt (omhoog, omlaag),
Niet middendoor en ongebonden
Vooruitgaat, zeker, nuchter, traag?
' k Geef mij opnieuw een echte kans
Totdat ik adem, leef en dans.

TERUG UIT ARCADIA

Wat zijn toch alle mensen mooi
Als je ze terugziet na een tijd.
' t Gevoel gelijkt op iets als dooi,
een wil tot leven weer bereid.
Je bent een poosje weggebracht
Uit ieder dorp of metropool
Om neer te schrijven wat je dacht
In poëzie (die overal in school),
Terug uit dat arcadia
Bemerk je wat je hebt gemist:
Het wonderstukje van utopia,
Tot zuivere werkelijkheid gegist,
Het edele toppunt van natuur,
En authentieke jij-sculptuur.

*Mijn tochten waren talloos, maar het beste was,
naast de weg stil te zitten en enkele woorden op te schrijven.*

GEZOCHT: Een coördinator voor de Queeste

Aangezien Zoë (12e klas) binnenkort aan een nieuwe tocht begint, eindigt deze zomer ook mijn steinerschoolreis en leg ik na vier jaar de coördinatie van deze Queeste in de handen van een nieuwe enthousiasteling.

Wat heeft de Queeste jou te bieden?

- een excuus om overal je neus in te steken, op zoek naar artikels voor de schoolkrant
- een fijn gezelschap aan enthousiaste medewerkers
- ondersteuning van de communicatiewerkgroep
- veel complimenten omdat het weer zo interessant om lezen was

Wat heb jij de Queeste te bieden?

- wat tijd om alles in mekaar te boksen
- een beetje stalking-technieken om de laatkomers op hun belofte te wijzen
- liefde voor taal is een pluspunt ;-)

Wie dit vanaf volgend jaar op zich wil nemen, gelieve contact op te nemen met annemie@deformulering.be

Annemie

De tocht van iemand van de ouderraad

Zelf ben ik als kind naar de steinerschool gegaan. Ik was daar zeer gelukkig. Enkel de lagere school, geen Hibernia. Ik mocht niet, ik wou dan ook 'kok' worden. Die studies heb ik met glans afgerond. Na een jaar gewerkt te hebben in de horeca, miste ik toch de creativiteit in mijn leven. Zo ben ik op de academie beland, waar ik 3 jaar keramiek heb gestudeerd. Ik ben er gestopt vanwege grote meningsverschillen tussen de leerkrachten en mij.

Zo ben ik dan uiteindelijk volledig in de horeca beland. Om nog creatief te zijn heb ik mijn atelier nog lang gehouden en ontwierp ik mijn eigen truien. Na een aantal jaar had ik mijn eigen café.

Toen ik Roos verwachtte, ben ik ermee gestopt en ben ik onthaalouder geworden om mijn dochter zelf te zien opgroeien.

Toen Roos naar school mocht, hebben we eerst een gewone stadsschool geprobeerd. Maar dat was geen succes. Van een open en nieuwsgierig kind kreeg ik een gesloten en bang kind terug. Bang van een wit blad, een insect dat rondvliegt, regendruppeltjes ... en dit al na drie maanden.

Toen heb ik besloten Roos naar de steinerschool te brengen. Want haar deuren sloten zich zelfs voor mij.

Na twee jaar wachten kreeg ik het verlossende telefoontje van Erika. Er was een plaatsje voor Roos. Zij kwam terecht bij juf Ilse. Na een paar weken had ik mijn dochter terug. Roos was helemaal terug opengebloeid.

Roos kwam thuis met liedjes en versjes die ik nog kende van lang geleden. Ook haar nieuwsgierigheid naar de nieuwe dingen in de natuur kwam mij vertrouwd over. Het gebruik van de natuurmaterialen gaf mij een warm hart. Zodat ik het weinige plastic speelgoed in de opvang heb geruild naar mooi houten speelgoed. En zo ben ik ook terug meer gaan handwerken. En heb ik geleerd lente- en zonnekinderen te maken.

Ik wist dat er in de steinerschool veel gevraagd wordt aan de ouders en daar heb ik geen probleem mee. Dus ging ik al direct helpen, eerst heb ik cake gebakken, en het kerstconcert van vorig jaar ben ik mee gaan opbouwen. Zo heb ik Nadia en Danny leren kennen. Bij de opendeurdag van vorig jaar ben ik nog meer betrokken geraakt en dit jaar neem ik de catering onder mijn vleugels, met de hulp van Nadia.

En zo werd ik dan meegetrokken in de ouderraad. Onze reis dit schooljaar was een beetje hobbelig, met de nodige hindernissen. Hopelijk komt er nu wat rust en kunnen we weer werken aan een positief schoolbeeld.

Maar om mijn reisverhaal te eindigen wil ik je zeker zeggen dat zowel mijn dochter, haar vader en ik een rust hebben gevonden alsof we thuiskwamen na een lange reis.

Nicole van Opstal
mama van Roos

EEN VRIJ GEDICHT UIT DE ZEVENDE KLAS

La Vie
Survivre ou vivre?
Pour le temps qui me reste.
Je veux vivre!
Je vivre le temps qui me reste!
Toujours vivre,
pas maintenant,
pas tout de suite,
Toujours!
Vivre est ce que
n'est pas un beaux mot? Vivre!
Je vis la monde,
je vis tout.
Est-ce n' est pas un mot
trop grand? Mais la monde
est aussi grand,
donc pour quoi pas?
JE VIS LA MONDE!

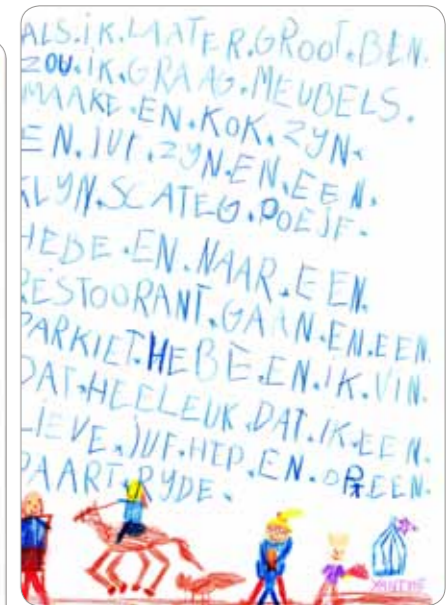
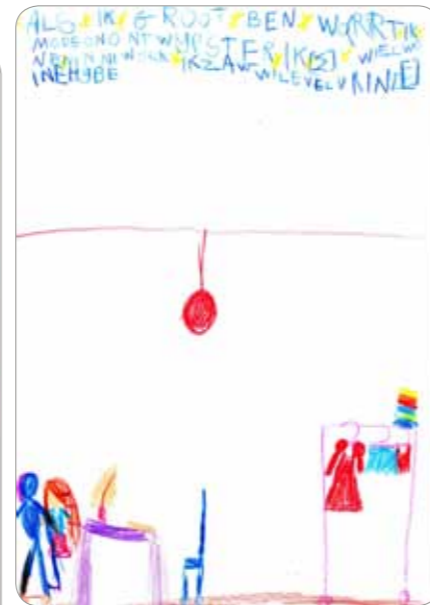
Margaux Swinnen

Opendeurdag zaterdag 28 april 2012 van 11u tot 17u

Open klassen | Toonmomenten | Buffet | Gesprekken

Bekijk ook het mooie filmpje op http://www.youtube.com/watch?v=dXF_3tjU2CE

Tweede klas

Terwijl op woensdag 29 februari een aantal kinderen van de tweede klas hun schrijftalent bij De Wondere Pluim alle ruimte gaven, wierpen de kinderen die in de klas bleven een blik op hun toekomst: waar zouden ze willen zijn, wat zouden ze graag 'worden'? Onder de titel 'Op weg naar ...' brachten zij hun visie daarop onder woorden en in beeld.

Pro Arte Belgium

Geuzenstraat 19, 2000 Antwerpen, België
 Tel: + 32 (0)3 216 99 28 Fax: + 32 (0)3 238 16 38
 info@proarte.be www.proarte.be

Klassieke snaarinstrumenten

Atelier voor nieuwbouw en restauratie

Gereedschappen voor instrumentenbouw

Exclusieve koffers voor instrumenten

Toeschouwer/metgezel van/op de tocht van de leraar

Het is met enige schroom dat ik heb toegezegd iets te schrijven over de tocht van de klasleraar in de lagere school. Mijn eigen tocht was immers een andere. Een deel van die tocht bracht ik door in de volgwagen of als metgezel op hun tocht.

Veel leraren heb ik hun reis zien aanvatten. Zwoegend, met blaren op beide voeten hun weg vervolgen. Maar met vuur, passie, bezieling! De voldoening en innige vreugde die toch steeds weerkeerde wanneer weer veilig een berghut werd bereikt. Sommigen gaven op of kozen toch een andere weg gaan.

En ook, als de tijd daarvoor gekomen was, werden wandelschoenen, waarmee zoveel beproevingen werden doorstaan, voor goed opgeborgen. Respect!

HET VERTREK

Laten we duidelijk zijn van bij het begin: het begin is nooit evident. Sommige leraren stappen de school binnen vol jeugdig enthousiasme, blakend van vertrouwen en met grote verwachtingen. Hun keuze voor de steinerschool stond al lang op voorhand vast. Ze bezochten zelf als kind de steinerschool of kwamen er op een andere manier mee in contact en waren meteen aangestoken door het gevoel: dat is wat ik wil! De keuze voor een lerarenopleiding in de steinerpedagogie (bv. Helicon) lag dan ook voor de hand.

Anderen spoelen schijnbaar toevallig aan en vatten hun reis aan zonder echt te weten waarheen de weg die ze nu betreden hen zal voeren. Vaak ontbreekt ook nog de zekerheid of deze weg hen wel bij hun bestemming zal brengen. Maar ze hebben de stap gezet en betreden de klas waar een groep leergierige kinderen hen met grote ogen vol verwachting en vertrouwen aankijkt. Samen op weg.

Zoekend, aarzelend, dwarrelen tussen intense vreugde en wanhoop. Om al snel te ontdekken dat al die springende knikkertjes nog eens met dubbel zoveel ouders samenhangen. En soms is dat echt wel schrikken!

In de rugzak van de verse klasleraar vinden we weliswaar proviand en wat reisbenodigdheden, maar wat is er allemaal nodig? Alles moet nu 'in het echt' geleerd worden. Misschien maar goed dat de hele omvang nog niet wordt overzien! Wars van alle jeugdadoratie of nieuwigheidsfetisjisme waar onze tijd zo vaak aan lijdt, kan toch ervaren worden dat dit aanstormend geweld, laat het dan soms nog wat naïef of overmoedig zijn, vanuit de onvermoede diepten van hun ziel iets in de school brengen wat de oudere collega's niet of slechts in mindere mate in zich dragen. Dat is hun geheime rugzak, ook voor zichzelf.

Maar als het minder goed gaat, dan weten ze dat ze er niet alleen voor staan. Met een beetje geluk zijn er fijne collega's die hen omringen, steunen, helpen, tonen, ruimte geven voor eigen succes en mislukking, uitdagen, spiegelen, confronteren, aanmanen, de voeten weer op de grond brengen ... Immers, met rozengeur en maneschijn alleen geraak je geen stap vooruit.

ONDERWEG

Dan komt het moment dat die springertjes, die onder de ogen van de leraar tot heuse petanqueballen zijn uitgegroeid, dol van vreugde afscheid nemen en de leraar enigszins verweesd achterlaten. Maar lang kan daar niet bij stilgestaan worden. Een nieuwe bonte bende klopt aan de klasdeur. En zo volgen de cycli elkaar op.

Ja, de leraar heeft veel geleerd, ervaren en beleefd. Er is de vertrouwdheid met het jargon van de steinerschool, de didactische aanpak heeft zich ingeslepen, de klasleraar weet hoe je een periode vormgeeft, hoe je kinderen leert lezen, schrijven, rekenen. En al die andere dingen. Op dit vlak, waar de startende leraar zich vaak nog aarzelend en onzeker voortbewoog, is er nu meer zekerheid. Toch maakt iedere klasleraar op een of andere wijze de situatie mee dat wat tot nu toe bij alle klasgroepen prachtig werkte, plots helemaal niet meer aanslaat.

Maar er is veel meer.

De principes, geplogenheden en 'grote idealen' van de steinerpedagogie, zoals we dat bijvoorbeeld in folders kunnen lezen zijn reeds - ten dele - tot een eigen, beleefde werkelijkheid geworden. Er is een verdiept, geïndividualiseerd bewustzijn gegroeid. Soms is het gebruikelijke jargon zelfs een hinderpaal geworden om die beleefde, voor de leraar tastbare werkelijkheid te benoemen of te beschrijven. Er moet een nieuwe manier van spreken (en luisteren) gevonden worden. En dit kan gepaard gaan met nieuwe onzekerheid: het besef van de immense verantwoordelijkheid die men als klasleraar draagt en de verrijkende impact van de taak. Heeft men wel voldoende in huis om dit allemaal te bemeesteren en alles goed te doen?

Er valt een nieuwe last op de schouders: die van het doorleefde besef van de grootte van de opdracht en de beperktheid van het eigen kunnen. Maar vaak brengt dit ook een verdiept enthousiasme met zich mee, naast de vreugde die de kinderen hoe dan ook iedere dag schenken.

Deze bewustzijnsontwikkeling laat echter ook ervaren dat datgene waar de leraar goed in is, de aangeboren talenten en geschoolde kwaliteiten, bij het vervullen van de opdracht als belemmering kunnen gaan werken. Tegelijkertijd kan het (h)erken- nen en aanvaarden van het eigen onvermogen en beperktheid tot kracht worden. Zo kan er weer iets uit de geheime rugzak opgediept worden.

En met een beetje geluk zijn er fijne collega's die helpen de eigen kwaliteiten en beperktheden te zien en te aanvaarden. Zonder na-ijver om wat de ene veel beter kan, zonder afgerekend te worden op datgene waar iemand blijft mee worstelen. Want dan kan er gebotst en geschaafd worden voor een hoger doel dan het ego. Er kan een glimp opgevangen worden van datgene wat de jonge collega's te bieden hebben.

AANKOMEN?

Want ja, ooit komt de dag waar de laatste cyclus, het laatste schooljaar, de laatste maand, week of dag wordt aangevat. De klasleraar kan terugblikken op de meer dan honderd leerlingen die hij of zij in al die cycli heeft ontmoet, leren kennen en liefhebben. En toch, ook dan kan het zich nog steeds voordoen dat ze in de klas geconfronteerd worden met een situatie waar ze geen antwoord op weten. Waar ze zwoegend en moeizaam doorheen moeten zien te komen.

Vaak trekken leraren zich geleidelijk terug uit het heftige 'over en weer' van het sociale leven van de school. Ze zijn aanwezig, maar niet op het voorplan. Dat hoeft voor hen niet meer zo nodig. Mooi is het wanneer ze hun collega's oneindig veel kunnen vertellen door de wijze waarop ze vooral zwijgend luisteren.

Maar steeds blijft het vuur branden, ieder naar eigen aard, temperament en wezen. De bezieling houdt stand.

Maar ook zijn er zorgen. Het is niets steeds eenvoudig om los te laten waar jaren moeizaam, met vreugde en verdriet, aan gebouwd is. Was het de moeite? Waar is er gefaald, waar lagen de overwinningen? Wat zal er na mij met deze school gebeuren? Kunnen de nieuwkomers de fakkel overnemen en verder gaan? Of zal het leven weer als harde leermeester dienst moeten doen, met scha en schande? Kunnen we hen ons vertrouwen schenken? Ook als datgene wat jou houvast bood wordt omgewerkt, achtergelaten of veronachtzaamd? Er zit niets anders op.

Maar ook: wat heeft de mens die zijn tocht als leraar ziet eindigen met datgene wat jij of zij in de geheime rugzak meedroeg, gedaan? Ongetwijfeld laat dat zijn sporen na en heeft het mee bepaald dat de school is wat ze nu is.

En met een beetje geluk zijn er fijne collega's die zien wat iedere leraar voor de school heeft betekend. Die klaar staan om met vertrouwen, dank en waardering de fakkel over te nemen. Collega's die ertoe willen bijdragen dat er in schoonheid geëindigd kan worden. Want dat verdienen ze. Allemaal.

Hans Annoot

Leidinggevende scholengemeenschap steinerscholen basisonderwijs

De Wondere Pluim

Voor de tiende editie van De Wondere Pluim schreven de kinderen uit de lagere school op de extra dag van het jaar, 29 februari, een verhaal. Onze school is een van de 22 deelnemende scholen aan dit origineel schrijfinitiatief, waar er sterk gedifferentieerd wordt naar leeftijd en thuistaal. Vorig jaar heeft onze school een zeer goede beurt gemaakt. Wie dit jaar wil weten hoe het afloopt, is nu al van harte uitgenodigd op het slotfeest in HETPALEIS, zaterdagmiddag 2 juni.

De derde klas

EEN VRIJ GEDICHT UIT DE ZEVENDE KLAS

Life!

Life is too short to wake up
and be sad, to cry and to be mad.
So be happy! And dance in the rain
and most of all SMILE and laugh
because if you are dead you need
to have these beautiful, smiling
memories to tell them to Jesus

Margaux Swinnen

De tuín ín de Transvaalstraat

De speelplaats van het speelschooltje in de Transvaalstraat heeft zopas een heuse facelift ondergaan. De sprookjesachtige speeltuin, tot voor kort volledig bedekt met zand, zorgt al decennia voor onnoemelijk veel plezier en inspireert de kleuters tot de grootste avonturen. Maar het ondertussen vermoeide zand was door de jaren heen letterlijk opgespeeld. Veel van dat zand had trouwens, via kinderschoentjes, sokjes, jas-en broekzakjes, zijn weg gevonden naar de huisjes van de kleine spelertjes.

Na wat overleg sloegen de juffen en ouders hun handen in elkaar en werd er een grootscheepse graaf actie opgezet. Vaders, moeders en juffen kregen de kans nog eens te laten zien uit welk hout ze gesneden werden en groeven er duchtig op los. De huur van een kleine maar kranige Bobcat was ook een waar succes ... Er werd aangeschoven door de vaders om "ook eens te mogen" op dat geweldige stuk grote-jongens-speelgoed.

Na veel gegraaf, gepraat, gelach en heerlijk lekkere soepjes verdween zo stilletjes aan het oude zand van de speeltuin. De peuters en kleuters wisten niet wat ze zagen toen ze de maandag erna op hun schooltje kwamen ... de vertrouwde laag zand op de grond was verdwenen. Gelukkig lag er nog een reuzenberg zand in de hoek van hun speeltuin. Wat een geweldig speeltuig, zo'n grote berg! Er vonden heuse expedities plaats op de nieuwe "Mount Transvaal". De week erna werden ze nog harder verrast... Hun speeltuin was nu volledig bedekt met een verse laag boomschors. Een totaal nieuwe tuin. Helemaal bruin en zacht.

De juffen en ouders zijn apetrots op de heraanlegde speelplaats. Samen met de constructie van een oerdegelijk, groot houten afdak (ook wel "schuur" genoemd door de Transvalers) en het oprissen van de speeltuigen zorgt de nieuwe bodembedekking voor een speelwalhalla voor de kleintjes. Wat een feest!

Martijn
papa van Wolfje

VOOR

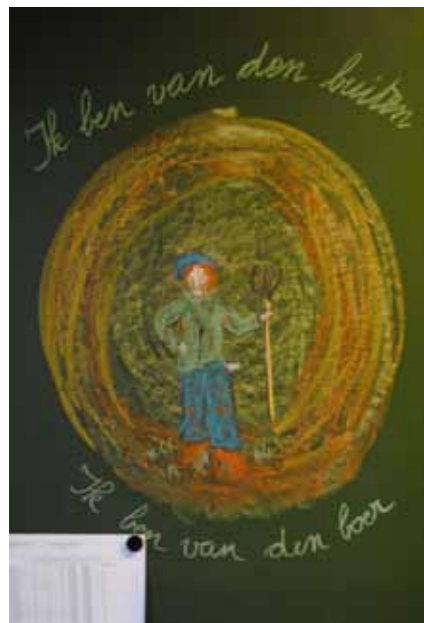

TIJDENS

NA

De derde klas en de boerderij: het jaar rond!

Op de boerderij wordt er het hele jaar door hard gewerkt. Elke handeling heeft zijn resultaat in de toekomst, elke kleine zorg mondt uit in een bloeiende oogst. Net zoals in de klas kan er desondanks nog iets mis gaan, zijn er onberekenbare factoren die hun invloed hebben op de lopende processen. Waar komt de melk eigenlijk vandaan (voor we ze in de supermarkt halen)? Hoe zit het met graan? En waar dienen dieren nu precies voor, op de boerderij, behalve om te aaien?

De derdeklassers gingen van start met het maken van hun eigen kleine moestuintje in de klas. We verzorgden onze mini-akker en zaaiden boontjes, radijsjes, sla, rabarber, aardbeitjes ... Omdat onze klas als een serre werkt, is er elke dag wel iets nieuws te zien! Spoedig zullen we dan ook onze plantjes gaan verplanten naar de speelplaats van de bovenbouw. Zo kunnen we zien hoe de maartse buien en aprilse grillen met onze plantjes spelen.

Ondertussen liepen we in de klas al eens een heel jaar door op de boerderij. We begonnen bij de lente (zaaien, poten, planten ...) en kwamen al snel terecht in de lekker warme zomer. Dan kunnen de eerste vruchten geoogst worden. Met vruchten die na het plukken goed bewaard zijn in het vriesvak, maakten we onze eigen bosvruchtenconfituur. We hebben hem de proeftest doen ondergaan en het oordeel was bijna unaniem: SUPERLEKKER!

We kijken nu al stiekem uit naar ons paasontbijt, zodat we onze zelfgemaakte confituur rijkelijk kunnen uitsmeren op ons zelfgemaakte brood, met zelfgemaakte kaas, boter en een lekker eitje erbij!

Ook buiten de periode blijven we overal de boerderij tegenkomen: op de boerderij van de oude Mc Donald's leven de vrolijkste dieren en in het Frans is de haan jammerlijk dood gegaan... Gelukkig valt er bij Monsieur Pradel ook nog iets anders te beleven! In het rekenen komen we via de vraagstukken te weten hoeveel varkens er in de modder rollen, hoeveel eitjes er op een week gelegd worden, hoeveel liter melk een boer per dag in zijn kannen verzamelt ...

En wist u dat een vrouwtjesvarken zeug heet en mannetjesvarken beer? Wij kunnen er hele verhalen over verzinnen! Kleine varkentjes, veel varkens, hanen met één a en kippen met 2 p's. U raadt het al, ook onze taallessen staan er bol van! Dat we bij turnen het dansje van 'Boerinnetje van buiten' hielpen aanleren, zou het toeval zijn...?

De derdeklassers verzorgden bovendien zelf al een stukje van de les: elk gaven ze een spreekbeurt van 5 à 10 minuutjes over een boerderijonderwerp: van de sikkel over het graan, het varken en de geit, de boer en de veldmuis: alles passeert de revue: heuse meesterwerkjes. Zouden ze allemaal juf of meester willen worden later? Nog een uitstap naar de boer en de molenaar, een bezoekje aan de mandenvlechtster en een heus zelfgemaakt paasontbijt en ... we kunnen heerlijk dromen van het leven op de boerderij!

Juf Marlies

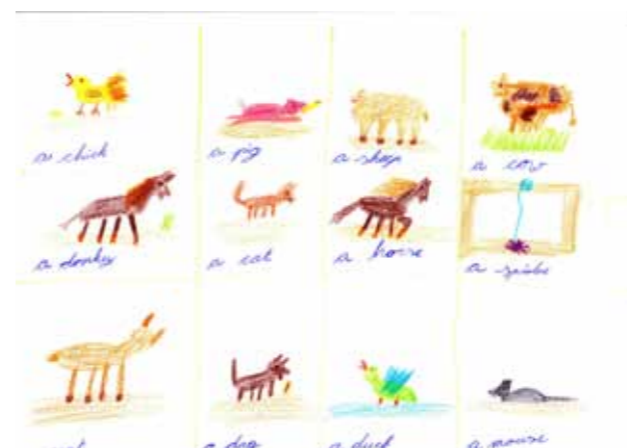

Levens op de boerderij
 In de lente krijgen de dieren kinderen.
 - de schape krijgen lammetjes
 - de eend krijgen eenden
 - de kippen krijgen kuikens
 - de varkens krijgen piggetjes
 - de koeien krijgen kalfjes
 - de paarden krijgen veulens
 - de muis dan in de reis - de boer zorgt voor voldoende water en schuut de schape in de jool.

Dieren op de boerderij

- De ko loeit
- De geit melkt
- De kip kakt
- De schape blaast
- De varkens kriet
- De muis pift
- De kat miauw - spraint
- De donk claff - jandft
- De eend kakt
- De haan kriet
- De eend roept - tromptent - blons
- De zwam rikt - tromptent - blons
- De koe kriet
- De geit gult
- De koe kriet

De vierde klas

De vierde klas maakte gedichten over het thema 'dieren'.

De Wolf

Huilend naar de sterren en de maan,
die daar hoog aan de hemel staan.
Diep in de zwarte nacht,
een duistere pracht.
De wind in mijn gezicht,
mijn kop naar boven gericht.
Ik word gedompeld in een zilveren poel,
een hemels gevoel.
De lichte regen op mijn snuit,
de lichte regen op mijn huid.
Een lofzang aan een zilveren godin,
degene die ik zo bemin.
Nu mijn laatste zang,
want daar begint de zonsopgang.
Een magisch moment
met een happy end

Aiden Van Treeck

Het Orang-oetan gedicht

De orang-oetan is een fijne maat
hoewel hij soms zijn vrouwtje slaat.
De orang-oetan is een mensaap.
Het is het knuffeldier waar ik mee slaap.

Je ziet hun snel wegslingeren in de bomen,
zeker als hij voelt dat er mensen gaan komen.
Ze nemen hem gevangen in een kooi
want in Borneo is de Orang-oetan een smakelijke prooi

Tilman Schmelzer

Pinguïn

Een pinguïn is een prachtig dier,
hij leeft ongelooflijk ver van hier.
Net als ik heeft de pinguïn het nooit koud,
als de zeeleeuw hem te pakken krijgt, smaakt hij wel zout.
Met zijn scherpe gele bek,
prijkt hij ambetante pinguïns lek.
Maar toch is het zo 'n schattig dier,
duizenden kilometers van hier.

Tomek Germis

Cicades

Cicades hebben een zuigsnuit
en vervellen met hun huid.
Ze hebben een legboor
en ze zingen in koor.
Ze kunnen veel plagen
maar ze gaan niet jagen.
Ze zien er niet echt mooi uit,
maar het mannetje, hij fluit!

Parel Lamsens

De vriendelijke reus

De vriendelijke reus heeft een brede maar platte neus,
hij zwiept met zijn staart en verliest zo geen vaart
het water is als zijn huis en daarom voelt hij zich er thuis.
Maar op het droge gaat hij natuurlijk verloren,
het is maar een vis en geen zoogdier met longen en oren.
Ja, toch is hij blij... want het is toch echt fijn om een grote, vriendelijke
walvishaai te zijn.

Ural Ozhan

Creatief schrijven in de zesde klas

Tijdens de maand januari had de zesde klas een periode taal. Naast zinsleer en spelling kregen de kinderen bijna dagelijks een korte schrijfofdracht die sommigen thuis uitwerkten tot heelder epistels. Soms werd een taaloefening met aandachtspunten als interpunctie meer dan een taaloefening, meer een vertalen van wat wij in taal trachten uitdrukken. Van de vrees voor het witte blad naar je ziel naast dat blad leggen en het alleen nog maar hoeven over te schrijven. Voor mij was het een open venster om de kinderen opnieuw te ontmoeten na een lange afwezigheid. Ik wens u veel plezier met hun verhalen.

Juf Eulalie

Er was eens een tovenaars die alle wensen kon vervullen, alleen zijn eigen diepste wens bleef onvervuld. Hij woonde ergens diep in de woestijn in een grot van kristal. Vanaf de stad Dakar was het acht dagen stappen. In de woestijn brandde de zon altijd, vele mensen die hem probeerden te bereiken stierven van honger of dorst, maar als het iemand lukte dan beloofde de tovenaars hem met twee wensen. Zo ging het jaren en jaren door, maar in het binnenste van zijn ziel had hij één wens: terug kind zijn. Spijtig genoeg kon hij zijn eigen wens niet vervullen, hij sprak altijd de wensen uit voor iemand anders.

Om zijn wens te kunnen vervullen moest een andere tovenaars zijn wens voor hem uitspreken. Alle tovenaars waren bijna uitgestorven. Hij was de laatste dacht hij. Uiteindelijk besloot hij naar de stad te trekken om daar naar hulp te zoeken. Hij sprak vele mensen aan, maar die negeerden hem behalve één jongen. Het was een vriendelijke en slimme jongen van ongeveer zestien jaar. Hij probeerde hem te helpen, maar hij was geen tovenaars. Als ik nu jouw wens wist dan kon ik het voor jou vragen. "Nee!", zei de tovenaars, "Een wens moet uit het diepst van je hart komen, je moet het echt willen." Na dagen en dagen was de jongen erg goed bevriend geraakt met de tovenaars. De tovenaars was nu al negentig en werd ernstig ziek. De jongen bleef bij hem. Hij hoopte met heel zijn hart dat de wens zou uitkomen. De wens kwam uit en de tovenaars werd na één dag veertien. Hij bedankte de jongen en hij zei: "Iedereen kan een tovenaars zijn als je het maar echt wilt." Ze bleven heel hun leven beste vrienden dat was nu de tovenaars zijn grootste wens.

Robbe Embrechts

Er was eens een tovenaars, hij heette Nick. Hij was twaalf jaar. Nu voor ons lijkt dat oud, maar eigenlijk is het dat niet, maar oké hij mocht eindelijk naar het middelbaar. Hij vond het spannend, zo spannend toen hij binnen kwam, dat hij het in zijn broek deed! Dit was redelijk gênant, maar het was heel spannend, want hij leerde toveren, vliegbal, drankjes brouwen (ook al was dat voor heksen), planten tot leven brengen, vliegen, enz. Hij had geen vrienden, dus het ging hem niet zo goed af. Het eerste wat er gebeurde, was dat hij een bak snert op zich kreeg. Hij werd boos, zo boos dat hij begon te schelden! Wel dit was niet zo'n goed idee. Hij kreeg straf voor uitschelden. Alles bijeen was het geen superdag.

Bart Jan

De wereld waar je van droomt, is dat de wereld waar je 's nachts van droomt, is dat de wereld die je wenst of gewoon de toekomst die voor je ligt?

Wat ik later graag zou willen doen, is een wereldreis maken. Eerst ga ik naar New York waar ik veel musea ga bezoeken. Daarna zou ik naar een groot natuurgebied trekken om daar een paar jaar te verblijven. Ik zou er een soort huis of hut willen bouwen, veel wandelingen maken en avontuur beleven. Daarna ga ik naar China om een beetje te rusten. En als laatste ga ik terug naar New York waar ik een huis wil kopen om in te wonen. Daar blijf ik dan altijd en zoek ik werk.

Nicolas

Mijn wereld is een wereld vol draken en monsters. Een wereld waarvan ik droom is voor een ander een wereld vol nachtmerries. Een woud dat zo dicht is dat je al na één meter verdwaalt. Slangen en hagedissen vind ik geweldig. Eén ding in mijn wereld is misschien toch nog een droom voor andere mensen: walvissen die door de lucht zweven en daar als voertuig dienen. Een rivier barst in mijn fantasie van de krokodillen. Maar toch, als alles eng en bloederig is in mijn wereld, dan is er niks tofs aan. Dan toch een meer vol dolfinen en beloega's. Alle monsters in mijn wereld luisteren naar mij, alleen naar mij. Een ruimtetuig dat zo groot is als de halve wereldbol, maar het past zeker in mijn wereld, want mijn wereld is oneindig. Ik kan toveren en ik ben niet alleen, nee! Ik heb al mijn beste vrienden bij me. Maar ik heb mijn wereld helemaal niet nodig, want ik heb ouders die van me houden en twee broers en twee zussen. Het zijn soms vier lastpakken, maar ik hou van ze en zij houden van mij. Mijn wereld is leuk om een keer naartoe te gaan, maar ik heb hem niet nodig, want ik ben gelukkig met wat ik heb.

Siebrand

Voor mij is dit een goeie wereld, tenminste als je bekijkt wat ik allemaal krijg en heb, maar evengoed is dat voor iemand anders heel anders. Als je nu een werelddbol zou pakken en Europa in zou duiken, dan kon je zien dat daar sterke huizen staan, veel winkels, goeie wegen,... Oké in de meeste landen kan er nog een beter fietspad, maar voor de rest is alles oké! Nu kun je de werelddbol weer pakken en naar Azië gaan. Ik bedoel niet dat ze helemaal niets hebben, maar het kan veel, veel beter. Wat betreft de huizen: ik persoonlijk zou liever in een huis uit Europa wonen. Ik weet niet hoe een inwoner uit Azië daarover zou denken, maar ik denk dat er niet zo veel verschil zou zijn. Nu duiken we in Haïti. Daar was twee jaar geleden een grote aardbeving. Hier in Europa kennen de meeste mensen geen aardbevingen.

Merlijn

De wereld waarvan ik droom.
Ik wil een wereld zonder oorlog.
Ik wil een wereld zonder haat.
Ik wil een wereld met genoeg eten en drinken voor iedereen.
Ik wil een wereld met huizen voor iedereen.
Ik wil geen armoede.
Ik wil een wereld zonder dieven.
Dat er nooit brand is en geen overstromingen.
Ik wil dat iedereen lief is voor elkaar.
Ik wil een vrolijke wereld.
Ik wil dat iedereen gelukkig is.
Ik wil een wereld van vreugde, vertrouwen en liefde.

Chaska

Zegswijzen en spreekwoorden komen vaak voor in ons taalgebruik. De zesde klas kreeg er een hele reeks voorgeschoteld met als thema lichaamsdelen. In de volgende schrijfpdracht ging het erom zo veel mogelijk spreekwoorden en zegswijzen in de tekst te verwerken. Kunnen jullie ze er allemaal uithalen?

De "boze" wolf

Oké, dus hier zit ik dan, de "boze" wolf. Roodkapje, dat rotwijf, heeft iedereen een oor aangenaaid. Ik ben het zogezegd die haar van het pad heeft afgeleid om haar oma op te gaan eten. Ik bedoel, hoe absurd is dat? Ik eet helemaal geen omaatjes! En nu loopt dat kreng met haar neus in de wind. Hier komt dan nu mijn verhaal.

Er komt dus op een dag een onnozele griet in 't rood mijn bos binnengehuppeld, terwijl geel in de mode is. Ik wandel naar dat meisje, om haar er op attent te maken dat ze een complete modemisser begaat, als ik zie dat ze niet aan het huppelen en zingen is, maar aan het stampen en vloeken. Ik besluit dat het misschien beter zal zijn om geen kritiek te geven op haar kleding nu ze zo kwaad is, dus ik ga gewoon naar haar toe om te vragen wat er is, als ze me de wind van voren geeft.

"Urgg!", schreeuwt ze. (volgens mij ziet ze mij als een soort wildvreemde waartegen ze haar gevoelens kan uitstorten.)

"Mijn moeder wil geen nieuw jasje voor mij kopen terwijl rood suf en uit de mode is en geel knap en hip! Omdat ik daarstraks kwaad werd op mijn moeder moest ik als straf koekjes naar oma brengen, maar nu vind ik haar verdomde boshuis ook al niet meer!" Toen snikte ze. "Ik ben verdwaald, help me!"

"Rustig maar", troostte ik haar, "Ik ken het bos op mijn duimpje." Spijtig genoeg zoog ik dat maar uit mijn duim. Ik probeerde de schijn hoog te houden toen we door het bos liepen, wat wel erg moeilijk was omdat die griet in het rood maar bleef vragen of we er bijna waren en of we de plekken waar we langs kwamen niet al eerder hadden gezien. Het begon me echt de keel uit te hangen. Plotseling zagen we een veldje met bloemen langs het pad liggen. Dat bleek de rooie haar oriëntatiepunt te zijn. Ze zei dat ze nog eerst wat bloemen wilde plukken om goed te maken dat we zo laat bij haar oma zouden zijn. Mij stuurde ze al voorop. Toen ik daar aankwam liep ik echt op mijn laatste benen, maar het werd nog erger: de griet in 't rood haar oma was helemaal niet thuis! Ik wist dat als ik niets deed de rooie HEEL boos zou worden op mij. Er zullen koppen rollen als zij merkt dat ze dat hele eind voor niets heeft gelopen. Ze is al zo pissed. Met knikkende knieën trok ik een nachtjapon en een slaapmuts uit grootmoeders kast en trok ze aan. Ik nam ook nog een leesbril en ging in het bed liggen.

"Klop, klop." Shit de rooie was er al! "Binnen!", riep ik met een zo hoog mogelijke stem; het klonk een beetje raar. Ze kwam binnen, zette de mand met koekjes op het nachtkastje en alles ging goed, tot ze vragen begon te stellen.

"Ben je ziek oma?"

"Ja.", piepte ik.

"Waarom heb je zulke lange oren?"

"Zodat ik je goed kan horen."

"Waarom heb je zulke grote ogen?"

"Zodat ik je goed kan zien", fluisterde ik.

"En waarom heb je zulke scherpe tanden?"

"Euhmm.... Omdat ik....." Ik zat nu echt met handen en voeten gebonden.

Op dat moment kwam de grootmoeder van de rooie binnen.

"Oh, hallo Elize, m'n lief kind, wat leuk dat je er bent!"

Ooh, dus zo heet de rooie echt, natuurlijk, wie noemt zijn kind nu Roodkapje. Dat dacht ik toen grootmoeder mij zag liggen.

"Elize,....", piepte ze, "Wie is d....d...dat?"

Die oerdomme koei van een Roodkapje had nu pas door dat ik haar grootmoeder helemaal niet was. Voor ze me iets aan konden doen, sprong ik uit bed en maakte dat ik weg was. Toen ik een heel eind verder was, hield ik stil. Pas een paar dagen later merkte ik dat de dieren in het bos me begonnen te mijden. Later had ik door dat de rooie griet heel het verhaal verdraaid had. Ik had haar zogezegd van het pad afgestuurd om haar dan te gaan opeten. Volgens haar verhaal heb ik haar daarna ook opgegeten, maar kwam er een jager langs die mijn buik opensneed en de rooie en haar oma eruit haalde. Toen vulden ze mijn buik met stenen, naaiden mijn buik weer dicht en lieten me in een put vallen. Ik bedoel maar, hoe onlogisch is dat? Heel het verhaal gaat van mond tot mond. Ik hoor in het bos constant: "Wie zijn billen brandt, moet op de blaren zitten!" en "Een vos...euh...wolf verliest zijn haren, maar niet zijn streken." Alle dieren roddelen over mij en de mensen schilderen mij af als slecht. Dat allemaal door het meisje dat in het rood was terwijl geel in de mode was. Roodkapje/Elize lacht nu waarschijnlijk in haar vuistje.

Marieke Ornelis

De vos en het konijn

Er was eens een vos, hij kocht een ijsje. Dan kwam er een konijn langs, het ijsje stak zijn ogen uit. Daarom ging hij het gras voor de voeten van de vos wegmaaïen. Hij begon met van alles uit zijn duim te zuigen.

"Psst", zei het konijn, "Psst! Wist je dat zo'n ijsje al je tanden er doet afvriezen? En als je het inslikt bevries je."

"Echt?", zei de vos, "Ik geloof het! Ik geef het ijsje aan jou dan bevries jij en dan kan ik je opeten."

"Heel juist!", zei het konijn, "Goed gevonden! Dan eet ik nu maar dat ijsje, ga jij maar ondertussen terwijl ik bevries."

Toen de vos wakker werd, was het konijn verdwenen. Zou hij het ijsje in zijn slaap al hebben gegeten. Hij liep het bos in terwijl hij piekerde. En zo had het konijn de vos beetgenomen. Zo zie je maar: een vos,euh..... konijn verliest zijn haren, maar niet zijn streken.

Robbe Meeusen

Nog niet zo lang geleden, toen de dieren nog spraken, was er een Immo-Immi-kantoor. Iedereen was er hard aan het werk, vooral de secretaresse. Haar handen jeukten om het volgende grote huis verkocht te krijgen. Haar baas die altijd met zijn neus in de wind liep, nam geen blad voor de mond en was vastbesloten om de secretaresse te veroveren. Maar wat hij niet wist was dat de secretaresse een oogje had op de knappe pizzabezorger. Elke maandag zette de secretaresse haar beste beentje voor om er prachtig uit te zien. De pizzabezorger had er wel oren naar en bleef niet bij de pakken zitten. Hij vatte de koe bij de hoorns en vroeg haar met de hand op het hart om een afspraak. Dat was een kolfje naar zijn hand. Toen de jaloerse baas dit te horen kreeg, sloeg hij met de vuist op tafel en dacht: "Ik zet haar het mes op de keel!" De baas stuurde de pizzabezorger de laan uit. De secretaresse ging op haar achterste benen staan en zei: "Het hangt me de keel uit, ik ben hier weg!" Met knikkende knieën zocht de secretaresse de pizzabezorger op. Ze trouwden enkele weken later en zagen de baas nooit weer. Die moest op de blaren zitten.

Imke Dick

Poëzieavond

Poëzieperiode: een zoektocht naar jezelf, het ontdekken van dichters en het voordragen van gedichten.

We mochten tijdens de periode gedichtenbundels, boeken meenemen van thuis. Daarmee mochten we, verspreid over heel het gebouw, gedichten ontdekken. Op het einde van de les moesten we onze zelfgekozen gedichten voordragen aan iedereen van de klas, onder begeleiding van muziek. Als we konden gingen we naar de euritmieklas: dat werd een beetje onze tweede klas, hier hebben we meer voorgedragen, stemgebruik geoefend, ...

Op een voormiddag was het buiten aan het regenen, bliksemen en donderen. Mijnheer Lambrechts vroeg ons hierover een gedicht te schrijven. We begonnen allemaal te schrijven en het werd muisstil ...

De avond waar we allemaal naartoe hebben gewerkt en geleefd was de poëzieavond.

De toeschouwers, vooral onze ouders en leerkrachten, werden in twee groepen verdeeld. Deze groepen werden elk begeleid door een leerling van de 10 de klas. De twee groepen gingen langs de twee trappenkokers rustig naar boven: er was blauw gedempt licht en zachte muziek en zo kwamen de mensen zelf ook tot rust.

Op de derde verdieping liepen de voordragers woelend door de gang. Aan weerszijden van de gang stond een microfoon waar elke voordrager, één voor één, zijn zelfgeschreven gedicht voorlas en daar bleef staan. Daarna naderden de voordragers van weerszijden elkaar, maar kwamen elkaar net niet tegen in het midden van de gang: we keken elkaar aan. Je kon zo de spanning voelen tussen beide groepen. Eén voor één droegen wij ons zelfgekozen gedicht voor terwijl Hazel harp speelde. Om de spanning van de poëzieavond te verminderen, werd er een vrolijk liedje op de achtergrond gespeeld. Daarna leidden de voordragers de toeschouwers naar de vierde verdieping, waar een luitspeler – een oud-leerling van de school – een rustig melodietje aan het spelen was. Nu gingen we op één lijn staan, doorheen de hele gang. Maar gelukkig mochten de luisteraars gaan zitten op een stoel die ook langs de lijn was verspreid. Terug droegen we één voor één ons zelfgekregen gedicht voor. (Dit gedicht hadden we gekregen van mijnheer Lambrechts). We brachten het zo dat het gedicht één geheel werd met de muziek. Als afsluiter bracht de hele klas samen een gedicht.

Het concept van de poëzieavond was 'Stroom'. Dit was ook het thema van 'Gedichtendag' in Vlaanderen en Nederland en daarom hebben we de poëzieavond ook op diezelfde dag georganiseerd. We stroomden dan ook door elkaar...

Iris
tiende klas

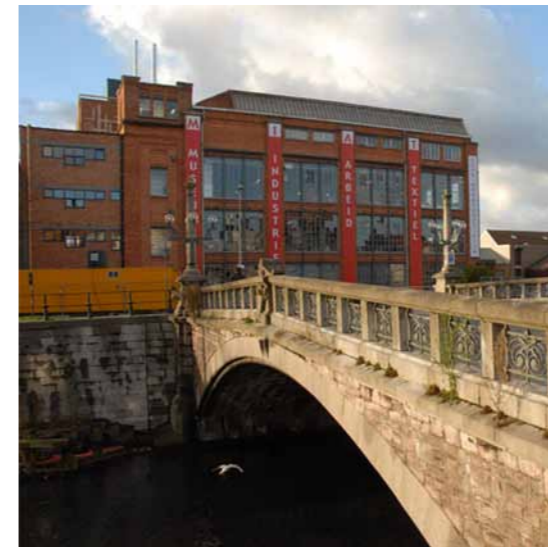
De achtste klas naar het MIAT

De achtsteklassers verdiepen zich in allerlei revoluties. Waar- onder ook de industriële. Een uitstap naar het MIAT (museum voor industriële archeologie en textiel) mocht dan ook niet ontbreken. Raphaël en Stina vertellen ...

Er werd ons verteld over de thuisarbeid en dat er voor de Industriële Revolutie zo iets was als een agrarische economie: die bestond eruit dat iedereen van thuis uit werkte, een boerderij met allerlei beesten die de familie voorzagen van voedsel, textiel waarmee de familie weefde en breidde en dat soort dingen. En toen kwam de Industriële Revolutie. Er kwamen fabrieken en allerlei machines die het werk sneller en beter deden dan de gewone mens. Gevolg: een grote werkloosheid en alle boeren die niet genoeg geld verdienden moesten naar de steden, daar werk gaan zoeken en – gezien ze met zoveel waren – werden ze weinig betaald.

Ik vond het een zeer interessant en leerrijk bezoek. Zo kwam ik er ook achter hoe de wol in die tijd gekleurd werd: de verf werd opgelost in warm water en vervolgens werd het textiel erin gekookt tot het de gewenste kleur aannam. Het idee dat het MIAT een oude fabriek was, was best leuk, vond ik. De 'reconstructie' hoe het eraan toeging met echte mensen, vond ik ronduit schitterend. Ik heb er erg van genoten en hoop dat dit niet de laatste keer was dat we zo iets deden.

Raphaël

De gids bracht ons bij een vrouw die aan het spinnen was en legde uit dat spinnen bestond uit draaien en trekken. De vrouw liet ons ook zien hoe ze vroeger stoffen weefden op een groot weefgetouw. De gids liet ons nog een paar zeldzame oude werktuigen zien en vertelde ons het verschil tussen vlas, wol en katoen. Hij vertelde het meeste over katoen en dat men het niet kon spinnen omdat het te gemakkelijk losliet en men er niet aan kon trekken. Ze draaiden er dus met de hand heel voorzichtig dikke lonten van. Hij bracht ons ook naar een oude spinmachine voor katoen en vertelde hoeveel gevaarlijker het was met de stoommachine erbij omdat men dan niet kon zien of er iemand tussen zat.

Toen gingen we met een andere gids naar de derde verdieping, naar grotere machines kijken. Hij zette er ook een aan, wat een vreselijke lawaai gaf. Daarna bracht mr. Steegmans ons naar de vierde verdieping, waar allemaal vitrines stonden met alledaagse producten van vroeger en nu. Veruit het meest interessante deel van het museum, naar mijn mening.

Stina

Het slaaponderzoek van de tiende klas

*Ik werd wakker met een stukje slaap in mijn handen
en ik wist niet wat ik ermee moest doen.
Toen zocht ik een stukje wakker,
om het stukje slaap mee aan te kleden,
maar het was er niet meer.
Nu heb ik een stukje wakker in mijn handen
en ik weet niet wat ik ermee moet doen.*

*Tenzij ik andere handen kan vinden
die ermee in slaap kunnen komen.*

Robert Juarroz, Verticale Poëzie

In de tiende klas is er een periode Nederlands over het Nibelungenlied. Het Nibelungenlied is een heel oud Germaans verhaal dat in de eerste tien eeuwen van onze jaartelling verteld werd van de Alpen tot in Noorwegen en IJsland. Het vertelt de ondergang van een heerlijke, lichtvolle held die in het Noorden Sigurd en in het Zuiden Sifrit heette. Die ondergang is tegelijk een keerpunt in de wereldgeschiedenis, de geschiedenis van de mensen, maar ook weerspiegelt hij een keerpunt in de godenwereld. Ook zij zijn tenondergaan of gaan ten onder en dat begint met de dood van mooie Lichtgod Balder of Baldr of Baldur. Daarna begint het einde der tijden.

Deze problematiek heeft ook te maken met een duistere mythologische wereld die wordt afgelost door een droomtijd die ten slotte overgaat in een lichttijd van het inzicht en het weten. In de droomtijd vinden de ontmoeting tussen de geslachten plaats Brynhild en Sifrit, Sifrit en Kriemhild. De vrouwelijke nachttijd, die door magie beheerst wordt, gaat over -na een listige strijd- in een door macht (verraad en geweld) beheerste mannelijke tijd. Bijna gaat de wereld ten onder, ware het niet dat een enkeling ook het licht van de rede, de wijsheid van de verzoening ontdekt (en het mannelijk-vrouwelijke in zich verenigt). Daarvoor staat in het verhaal de figuur van Dietrich van Bern.

Door dit verhaal met de problematiek van licht en duisternis, nacht en dag, slapen en waken, het vrouwelijke en het mannelijke te verbinden, is onze aandacht gericht op de begrippen slapen, waken en dromen. Wat is dat eigenlijk?

Daarvoor lezen we ook wetenschappelijke, journalistieke stukjes over het hedendaagse slaaponderzoek dat merkwaardige ontdekkingen heeft gedaan. We proberen ook onze begrippen over slapen, waken en dromen door introspectie scherp te stellen. Wat kunnen we zeggen over het waken? Kunnen we de droomsfeer beschrijven? Zijn we als we slapen nergens of zijn we, integendeel, ergens, maar weten we niet waar? Kunnen we de sfeer van waken slapen en dromen ook in de natuur terug vinden, in het menselijk lichaam, in de evolutie van de mensheid, in de menselijke biografie?

We doen ook sedert enige jaren aan slaaponderzoek. We houden dagelijks een individuele en collectieve statistiek bij van het eigen slaapedrag. Hierdoor ontstaat, in een cruciale levensfase, die van de puberteit, een aandacht voor het eigen slaapleven en ook voor elkaars slaapleven. Door dat dagelijks, bij het begin van de periodeles, vol te houden, voel je ook hoezeer de slaap met het sociale leven verbonden is. We zijn niet alleen een wakkere, lerende gemeenschap overdag, maar we slapen ook samen, hoewel ieder in zijn eigen bed. We spreken dan ook over hoezeer het periodeonderwijs niet alleen met het meest wakkere gedeelte van de dag samenvalt, maar tegelijk ook met de werking, de verwerking en het effect van de slaap van de vorige nacht (op onze geesten), rekening houdt. Leerlingen zien in hoe belangrijk het is, dat ze dagelijks hun werk van de periode bijhouden en dat het geen pas geeft daar enkele dagen tot een week mee achterop te lopen, bij voorbeeld. Alle kleine beetjes helpen... Het nacht-gedeelte van ons mens-zijn is misschien nog veel meer met de anderen verbonden, misschien zelfs tot in ons diepere lot, dan het dag-gedeelte waarin we afgescheiden van elkaar zijn, ieder zijn eilandje, zijn ik-perspectief. In dromen lopen onze levens in ieder geval door elkaar.

De statistiek is heel eenvoudig en gaat na hoeveel leerlingen er telkens de vorige nacht slecht insliepen, hoeveel er tijdens de afgelopen nacht wakker werden en hoeveel er te vroeg wakker werden. Vervolgens maakten we een optelsom van de slapende doorgebrachte uren per nacht. Daardoor ontstaat een drie- weken-tabel van de klas. Iedere leerling heeft zijn persoonlijke tabel en kan zijn geval vergelijken met die van de anderen. Het zou natuurlijk ook nog kunnen uitgebreid worden.

Dag	Aantal zieken	Slecht in slaap gevallen	's nachts wakker geworden	Te vroeg wakker geworden	Gemiddelde geslapen uren
Ma 1	1	11	11	4	7.00
Di 1	2	6	2	2	7.20
Wo 1	1	7	5	3	7.57
Do 1	1	3	6	4	7.68
Vr 1	1	5	7	7	7.69
Ma 2	1	10	6	2	7.75
Di 2	0	7	5	3	7.75
Wo 2	0	3	6	3	8.02
Do 2	0	2	7	3	9.07
Vr 2	1	8	7	4	7.65
Ma 3	0	10	5	5	7.43
Di 3	1	6	3	3	7.64
Wo 3	0	6	5	6	7.48
Do 3	0	3	2	5	7.65
Vr 3	0	6	3	4	7
Gemiddelde	0.04	6.2	5.33	3.86	7.65

Dag	Slecht in slaap gevallen	's nachts wakker geworden	Te vroeg wakker geworden	geslapen uren
Ma 1	Ja	Nee	Nee	8.00
Di 1	Ja	Nee	Nee	7.00
Wo 1	Ja	Nee	Nee	7.00
Do 1	Ja	Nee	Nee	7.00
Vr 1	Ja	Nee	Nee	6.50
Ma 2	Nee	Nee	Nee	6.50
Di 2	Ja	Nee	Nee	7.50
Wo 2	Ja	Nee	Nee	7.50
Do 2	Ja	Nee	Nee	9.00
Vr 2	Ja	Nee	Nee	7.00
Ma 3	Ja	Nee	Nee	7.50
Di 3	Ja	Nee	Nee	7.00
Wo 3	Ja	Nee	Nee	7.00
Do 3	Ja	Nee	Nee	6.50
Vr 3	Ja	Nee	Nee	5.75
Gemiddelde	Ja	Nee	Nee	7.11

Zijn daar nu conclusies uit te trekken? De tijdspanne is vrij kort, maar toch vallen enkele dingen op. Eerst en vooral hebben leerlingen van zestien jaar vandaag geen slaap die acht uur duurt. En dat in een leeftijdsfase van groei en groot krachtenverbruik. Ik denk dat dit te betreuren valt. Onze huidige tiende klas slaapt gemiddeld maar 7,65 uur per nacht. Er zijn enkele leerlingen bij die gemiddeld zelfs geen zeven uur halen! Niet een of twee, maar gemiddeld! Of je daaruit kunt afleiden dat het slaapkoppen zijn: neen. Maar gezond en bevorderlijk voor hun schoolleven lijkt het me niet, hoezeer ook de slaapbehoefte verschilt. Dit slaapgebrek is overigens niet altijd door overmacht veroorzaakt. Het rekken van het wakker zijn gedurende de nacht, telt mee. De opvoeding of zelfopvoeding dus.

Interessant is dat ze één nacht gemiddeld 9,07 geslapen hadden. Welnu, dit was het weldadig effect van het feit dat de leraren een pedagogische studiedag hadden die dag. Hoe meer studiedagen de leraren hebben, hoe meer de leerlingen slapen, blijkbaar. Merk op dat de dagen voordien de slaaptijd langer aan het worden was en er één nacht was onmiddellijk voordien die, ondanks schooltijd, toch leidde tot 8 uur slaap gemiddeld. Dat was de beste nacht.

De dag na de studiedag was dat stijgend effect van die week echter weer weg. Dan volgde de slechtste dag van die week. Over het algemeen is er zelfs een licht stijgend effect waar te nemen gedurende de week. Het is dus zeker niet zo dat het effect van schoolgaan in de week is dat je steeds slechter slaapt, integendeel eigenlijk.

Het weekend verbetert de slaap niet, hoezeer er ook langer geslapen wordt. De maandag scoort slecht.

De helft van de klas (het gaat hier om een klas van 20 leerlingen) slaapt in de nacht van zondag op maandag slecht in! Iedere week opnieuw! Ook is het verrassend dat zoveel leerlingen 's nachts wakker worden. Bijna even veel leerlingen slapen slecht in. Een vierde van de klas wordt elke nacht wakker, bijna een derde heeft last om in slaap te vallen. Ongetwijfeld heeft dit alles zijn effect op de aandacht overdag. Soms is ook een derde van de klas te vroeg wakker! Dit is absoluut niet wat je bij jonge mensen op het eerste gevoel zou voorstellen ("niet wakker te krijgen").

Misschien zijn er nog conclusies die ik nu niet zie. De klas maakt deze statistiek met grote overgave, interesse en verbazing. Bijna wordt slapen een gemeenschappelijke discipline, een sport. Het zou zeker ook interessant zijn, maar misschien op den duur ook wat saai om te doen, om deze statistieken over langere periode vol te houden en over grotere groepen en over verschillende leeftijden. Zo komt dus bij een literaire periode ook een brokje wetenschapsbeoefening naar boven.

We lezen ook gedichten over slapen waken en dromen en alle leerlingen schrijven ook drie verhaal-opdrachten. Daardoor krijgt deze problematiek, deze thematiek, die zo diep geworteld is in ons bestaan, maar die desondanks weinig tot ons bewustzijn doordringt, iets schokkends en zeer enthousiasmerends.

Hier volgen enkele pareltjes van schrijfoefeningen.

Wilbert Lambrechts

leraar Nederlands

Het is nacht en er gebeurt iets

23 juli 1942. Sander nam gehaast de laatste spullen die hij nodig zou hebben uit zijn kamer. Hij keek op zijn klok, twintig na zeven stond er op. Hij moest voortmaken : over 35 minuten vertrok zijn trein. Toen hij met zijn reistas goed volgeladen naar beneden kwam gelopen, schudde hij vader wakker. We moeten vetrekken, zei hij met een trillende stem. Zijn vader schoot wakker en zag dat zijn zoon bang was, vader legde het nogmaals uit in de hoop dat Sander wat zou kalmeren. Mama is al in Heidelberg in Duitsland, mama komt jou morgen halen aan het station en ik kom zo snel mogelijk achter als ik niet meer moet werken maar nu opschieten over 30 minuten vertrekt de trein.

Sander keek nog een laatste keer in zijn binnenzak, het papiertje met de vier plaatsen waar hij moest overstappen zat er opgeplooid in. Ze waren klaar om te vertrekken, vader startte de auto terwijl Sander de deur dicht trok en nog een laatste blik op zijn ouderlijk huis in Amsterdam wierp. Ze reden naar het station en hoe dichterbij ze kwamen, hoe drukker het op de baan werd. Het leek wel of iedereen wou vluchten . Vader parkeerde de auto, nam de reistas in de ene hand en Sander aan de andere hand. Nu baande hij zich een weg door de massa tot op perron drie. Vader controleerde het valse paspoort dat Sander nodig zou hebben om zonder problemen over de grens te geraken, het was in orde. Sander had speciaal dezelfde keurige kleren aangetrokken als die van op de foto. Nu overliepen ze voor de laatste keer de vijf steden waar Sander moest overstappen: Utrecht, 's-Hertogenbosch, in Venlo ging hij over de grens, daarna moest hij overstappen in Keulen, dan in Wiesbaden en zo naar zijn eindbestemming Heidelberg.

Over vijf minuten zou de trein vertrekken. Vader nam afscheid van Sander en zei nogmaals: Je bent nu al 14 jaar, zorg goed voor jezelf dan komt alles goed. Sander ging naar de trein terwijl vader nog snel riep: Ik zie je in Heidelberg!
Er hing een duffe lucht in de oude wagons, hij voelde zich er wat ongemakkelijk. Nadat de conducteur loeihard op zijn fluitje had geblazen, schoven de deuren toe en verplaatste de trein zich al schokkend vooruit.

De eerste twee keer dat hij moest overstappen, verliepen zonder problemen, hoewel hij bij de tweede overstap hard had moeten lopen om zijn trein niet te missen. Nu zat hij op de trein richting Venlo, hij staarde naar buiten maar er was niet veel te zien enkel de donkere, bijna zwarte lucht die de trein leek te volgen.

Het was tien na twaalf had hij zonet gezien bij het binnenrijden van het station van Venlo, binnen enkele seconden zou hij de grens over gaan, maar opeens zag hij dat de trein snelheid minderde en tot stilstand kwam voor een legerpost. Er stond een groep soldaten klaar en toen de deuren open gingen, kwamen er langs elke deur drie naar binnen, ze controleerden de paspoorten en de reiskoffers. Sander kreeg het warm. Hij had nog nooit zo dicht bij soldaten gestaan en zag hoe ze een vrouw die waarschijnlijk niet in orde was afvoerden. Nu was het aan Sander, hij haalde zijn paspoort boven en stak het voorzichtig naar voren. De soldaat keek eerst naar het paspoort, dan naar Sander en dan nog eens naar het paspoort, hij riep een medesoldaat om ook eens naar het paspoort te kijken. Even later was heel de wagon er getuige van hoe een vluchtende veertienjarige jongen werd afgevoerd. Het enige wat achterbleef in de trein was zijn handgeschreven briefje waar de vijf steden op stonden .

Frederik

Het werd dag en het werd avond (Eén dag in mijn toekomstige droomleven)

De zon sluipt de kamer binnen, een briesje vanuit het open raam streelt mijn wang. Onze trotse haan kraait uit volle borst en de kippen schrikken hiervan kakelend op. De wekker gaat af, de koffiemachine springt aan, mijn man zet hem met een kreun uit en ik glijd geuwend onder het deken vandaan. Als mijn man "O, solo mio" onder de douche zingt, klap ik uitgerust in mijn handen en roep de kinderen één voor een bij hun namen. Als ik onder de douche sta, maakt mijn man ontbijt voor de kinderen vergezeld met een koud glas melk wat goed is voor de botten. Ik trek een nauw aansluitende jurk aan die mijn man dan voor me dichtritst en mijn hoge hakken tikken op de keukenvloer in mijn haast. De kinderen vertrekken keurig en wel naar school en mijn man geeft me een vluchtige zoen waarna ik hem lachend uitzwaai. Als eerste bel ik een taxi en ik ga naar een klein muf cafeetje waar ik aan mijn roman schrijf. Ik droom weg, staar even uit het raam en glimlach vaag naar een interessante persoonlijkheid. Ik til de inmiddels koude kop koffie op om nog een laatste slok te nemen en zie de gele ringen die hij heeft nagelaten op het wit geschilderde tafelblad. Hier kijk ik zo een poosje naar hopen op een sprankeltje inspiratie. Ik klap de laptop dicht, sta op en geef het onschuldige barmeisje een fooi en samen met mijn beste vriendin ga ik naar de bibliotheek waar ik uren kan zitten lezen diep verzonken in de verhalen van stapels boeken. De tijd tikt mijn horloge voorbij en als we klaar zijn met boeken kiezen wandelen mijn vriendin en ik nog wat bedwelmd naar de sporthal. Eerst loop ik wat op de loopband met muziek in mijn oren, dan spelen we een potje squash en vervolgens komen we tot rust met een pilates les. We eten en drinken in 'le pain quotidien' en we lachen er haast aan één stuk door over onze mannen en al de afgelopen gebeurtenissen. In losse zomerjurkjes gaan we naar het strand, we zwemmen wat, lezen tijdschriften en we maken gekke foto's. We voeren een stelletje verdwaalde meeuwen en we gaan op de lange, slingerende pier zitten. Zorgeloos zien we wolken voorbij jagen, boten passeren in de verte, mijn haar voelt zanderig aan. We gaan nog even naar de "Starbucks" en we drinken daar elk een hazelnotenkoffie. Hierna ga ik nog gauw een uurtje vrijwilligerswerk doen in een weeshuis. De kinderen daar zijn enthousiast mij weer te zien en ik speel heel veel spelletjes met hen. Veel van die spelletjes hebben we zelf uitgevonden. De kinderen zijn heel dankbaar voor mijn hulp en ik doe bijna niets liever. Ik steek mijn hand uit en roep "taxi" en ik ga weer naar huis. Ik ruim zorgvuldig op en ik wis de sporen van de vorige dag eens goed uit met de dweil. Ik leid mijn paard van stal, ik zadel hem op en samen maken we een intense wandeling langs de oevers van een groot meer. Het paard kan zoveel drinken en grazen als het wil en ik laat de teugels losjes hangen. Ganzen varen als kano's in lijn voorbij en vogels tsjilpen in hoge boomtoppen. Het paard zucht als een iets wat molliger konijntje uit het struikgewas komt piepen en vervolgens de oren spitst. Ik zet mijn paard weer op stal, en ik zet alvast koekjes een thee klaar voor als de kinderen thuiskomen van hun vermoeiende schooldag. Als ze er eenmaal zijn dan vis ik al de halfvergane belangrijke documenten uit hun boekentassen en dan overloop ik met ieder kind apart het huiswerk. Als ze klaar zijn met hun huiswerk mogen ze de rest van de avond lief gaan spelen met elkaar. Ik ben dan ondertussen het avondeten aan het bereiden en wanneer papa thuiskomt, snelt iedereen de trap af om hun vader om ter eerst te kunnen vertellen wat ze allemaal hebben meegemaakt. Hoofdschuddend kijk ik dan toe terwijl ze allemaal door elkaar praten en mijn man geeft me dan een knipoog en een lach. Iedereen gaat gemanierd aan tafel zitten en het eten moet met respect behandeld worden. Als toetje is er zelfgemaakte worteltaart waar de kinderen maar geen genoeg van krijgen. Na het eten doet iedereen gezamenlijk de afwas en dan is het al bijna tijd om de tanden te poetsen, de pyjama's aan te doen en nog even gauw naar de wc te gaan. Mijn man legt de kinderen in bed, leest ze een verhaaltje voor, zingt een slaapliedje en dan gaat het licht uit. Ik leg ondertussen de kleding voor de volgende dag klaar en eindelijk hebben mijn man en ik nog eens tijd voor elkaar. We gaan dan op het dak naar de sterren kijken en we maken daar plannen voor verre avontuurlijke reizen of hij speelt op onze vleugelpiano en ik op mijn harp. Dan hoor je de stille klanken dwalen over het meer die vervreemd botsen tegen het kale riet. Kikkers kwaken en krekels stemmen hun snaren gelijk. Verzadigd van geluk gaan mijn man en ik naar bed. De kat gaat opgerold op het voeteneind liggen en mijn man knipt het nachtlampje dat op het sierlijke nachttafeltje staat uit. Ik lig dan nog lang na te staren naar de maan. Mijn ogen vallen dicht. En dan zink ik in een diepe slaap.

Hazel

Ritje in de schemering

In den beginne was er een bushalte. De zon was net verdwenen onder de horizon en de aarde genoot van de laatste zonne-warmte van vandaag. Een klein briesje suiste door de bomen terwijl er een vogel schuin de straat over vloog. Ik wachtte op de bus. Een auto raasde voorbij. Ik keek naar mijn schoenen en deed even mijn ogen toe. Opgeschrikt door een windvlaag opende ik ze. Ik keek de straat af en geeuwde. In de verte hoorde ik een bus optrekken. Ik genoot van het geluid van de dieselmotor dat steeds dichterbij kwam. Met piepende remmen kwam de bus tot stilstand. Eén van de dubbele deuren ging open en met een neutraal gezicht stapte ik op de bus. Ik vermeed oogcontact met de chauffeur en stapte naar achteren in de bus. Mensen keken mij cynisch aan. Ik verzuurde mijn blik en ging op het voorlaatste bankje zitten.

De bus vertrok met een brul. De ruiten trilden heftig. Ik keek naar buiten met mijn handen op mijn schoot. Ik keek naar het oude krantenwinkeltje met haar vergrijsde uithangbord. Ik keek naar een oud echtpaar, beiden met een stok in de hand, ik keek naar de lijnen in mijn handen... Ik keek naar het meisje dat net opstapte. Ze liep richting het einde van de bus. Ze zocht oogcontact met me. Zodra ik dit merkte, schrok ik, draaide mijn hoofd naar het raam en deed alsof ik heel normaal naar buiten keek. Mijn hart begon harder te kloppen toen ze naast me ging zitten. Ze keek me aan. Ik voelde haar warme blik over mijn gezicht glijden. Ik schraapte moed bij elkaar en draaide mijn hoofd langzaam richting het hare. Ze had een betoverende blik, zodra ik keek in haar smaragdgroene ogen, werd mijn blik op slot gezet. Seconden werden uren, uren van bewondering. Ze glimlachte en legde haar hand zachtjes op mijn wang. Ik schrok van de koude aanraking. Een sluis van gedachten werd opengezet. Gedachten stroomden voorbij. Ik wilde hetzelfde doen. Ik reikte mijn hand naar haar wang. Een klein moment van grootse verbondenheid. Maar zodra ik haar aanraakte, begon haar huid te verschilferen. Dit gebeurde over haar hele lichaam. Er verschenen barstjes die groter en groter werden, haar hele gezicht was een stratenplan van barsten geworden. Een raar, knarsend geluid terwijl de delen van haar lichaam losraakten tot brokken op de grond. Ik haalde voor het eerst sinds lange tijd adem en keek naar het hoopje puin op de vloer.

Ik zocht steun bij andere mensen in de bus, maar zij keken allemaal strak naar buiten, met uitzondering van de negerin die in het Swahili aan het bellen was met haar vriendin terwijl de kleintjes van haar twee kinderwagens haar smekend aankeken. De chauffeur keek met een ijselijke blik in zijn binnenspiegel en keek met zijn midlifecrisisachtige, koffiedoordrenkte en wallenomringde ogen naar zijn passagiers. Ik zuchtte diep en belde om af te stappen. Ik stapte over het hoopje as naar de deur. De bus draaide af en reed parallel met de rivier. De bus stopte en ik stapte uit. Ik liep richting het water en ging op de rand van de kade zitten. Ik keek naar het schip dat een paar tientallen meters naast me lag te dobberen. Een zwerm vogels doorkruisten de lucht en gaven de stad een laatste groet. Aan de overkant trokken de wolken samen. Het water klotste tegen de kaai. Een eend zwom voorbij en stak zijn kop in het water: een vlag van inspiratie. Een bevrijdend gevoel, toen ik in het ijskoude water sprong.

Hans

Het was nacht en ...

Het was een mooie, warme zomernacht toen ze geboren werd als klein en fijn baby'tje. Het was 's nachts wanneer ze met veel moeite haar eerste woordjes sprak en het was ook 's nachts wanneer ze haar eerste stapjes in de wereld zette en daarna terug onbeholpen maar trots neerviel. Het was 's nachts toen ze dacht Sinterklaas te hebben gezien. Het was 's nachts wanneer ze op de schouders van haar vader mee aftelde naar het nieuwe jaar en vervolgens met open ogen en mond naar het schouwspel van licht boven haar keek. Het was nog donker toen ze zenuwachtig, aan de hand van haar moeder vertrok voor haar eerste dag school. Het werd bijna terug ochtend toen ze voor het eerst zo lekker laat had mogen opblijven. Het was 's avonds toen ze haar langverwachte, groot cadeau kreeg voor haar communie. Het was nacht toen ze voor het eerst op stap ging met haar vrienden en het was ook die nacht dat ze net iets te diep in het glaasje had gekeken. Het was nacht toen ze daar, op het oude bruggetje in het maanlicht, haar eerste kus kreeg. Het waren de nachten waarin ze studeerde voor haar examens en het was ook nacht wanneer ze voor het eerst buiten Europa kwam. Het was donker toen ze hem voor het eerst zag en het was ook vier jaar later 's nachts toen hij haar ten huwelijk vroeg. Het was nacht toen dat ene gebeurde en het was 9 maanden later 's nachts toen ze beviel van haar eerste kindje. En de drie die er op volgden kwamen allemaal 's nachts ter wereld. Het was nacht als de kinderen niet konden slapen, als ze nachtmerries hadden en getroost moesten worden. Het was 's nachts wanneer ze rust vonden en elkaar liefhadden.

Maar het was ook nacht toen ze te horen kreeg dat ze een ongeneeslijke ziekte had. Het waren de nachten die erop volgden waarin ze vocht tegen de pijn en verdriet. Het waren de eenzame nachten wanneer ze zichzelf in slaap hield. Het is deze nacht dat ze thuis in bed ligt, met haar familie en vrienden om haar heen, en haar laatste, lange adem uitblaast.

Vanaf nu zal het voor haar altijd nacht zijn.

Lore

OPROEP LENTEPOETS

Beste ouders,

Er staat van alles voor de deur: de lente, de inspectie in het middelbaar, de opendeurdag en allerlei andere feesten. Het overgrote deel van de ouders van de 12e klas beleeft dit voor de laatste keer: hun twaalfdeklassers hebben geen jongere broers of zusjes meer op school. Daarom nemen we het initiatief om voor de laatste keer de school nog eens goed te laten blinken: onze kinderen hebben immers graag in dit gebouw vertoefd. Het zou fijn zijn een pluim te krijgen van de inspectie en natuurlijk willen we onze school laten schitteren als nieuwe ouders voor het eerst een kijkje komen nemen.

Daarom zoeken we enthousiaste ouders om op **zondag 15 april** (de laatste zaterdag van de paasvakantie) **tussen 10u en 16u** mee te komen poetsen en tuinieren. Het is echt fijn iets voor onze school te doen, samen met andere ouders, van kleuters tot de 12e klas. Je combineert werken met ervaringen delen, met praten en lachen en het is heel bevredigend ons prachtig schoolgebouw netjes te zien.

Aangezien onze school groot is en alle klassen en gangen worden gepoetst, zoeken we zeker 4 personen per klas. Je kan van 10u tot 13u komen of van 13u tot 16u. Nog beter: van 10u tot 16u ;-)) Hopelijk tot dan,

Namens de ouders van de 12e klas
Annemie en Lydwine

Apotheek Sollie

Kasteelpleinstraat 24
2000 Antwerpen

Open van maandag t/m vrijdag
9.00 – 18.30

www.apsollie.be

DE BROODDOOS

belegde broodjes enzo.

Scheldestraat 68
2000 Antwerpen

open maandag tot vrijdag
van 7u30 tot 17u

Uit de tiende klas

Tijdens de voorbije wintermaanden lezen we in de tiende klas o.a. een gedicht van de Franse dichter Arthur Rimbaud: 'Rêve pour l'hiver', een gedicht geschreven toen hij 16 jaar oud was, onderweg van België naar Parijs. Hier de eerste strofe: "L'hiver, nous irons dans un petit wagon rose avec des coussins bleus. Nous serons bien. Un nid de baisers fous repose dans chaque coin moelleux"

Mevr. Wauters gaf de leerlingen een aantal woorden uit het gedicht waarmee ze zelf een tekst moesten schrijven. Hier enkele teksten uit de vervolgen wintertijd:

Rêve pour l'hiver

Les gens avec des nez rouges
Me regardent

Je ferme mes yeux
J'ai besoin d'un baiser
Un petit monstre
Avec une tête si douce

J'ouvre mes yeux
Et je commence à courir
Il faut que je trouve
Un monde plus chaud

Ce monde fou
Enneigé et si noir de haine

Je trouverai un monde
sans les personnes bleues

Je la retrouverai

Hans

Rêve pour l'hiver

L'araigée sent un petit baiser
quand l'hiver part en voyage
La neige joue un jeu et couvre la terre
D'une couverture blanche
La nuit arrive comme un monstre noir
Et ferme les yeux

Tana

ELFJES UIT DE ZEVENDE KLAS

Bos
verloren gelopen
in de nacht
struikelend over alle takken
gekwetst

Femke

Donker
een bos
in de lente
het ruisen van smeltwater
prachtig

Piet

School
is vermoeiend
op elke werkdag
moeten wij naar school
saai

Stijn

Uit de elfde klas

De leerlingen van de 11de klas kregen in het kader van de lessen over 'le personnage' de opdracht om zelf een personage te verzinnen en er een verhaal over te schrijven. Hier kwamen vele heel mooie teksten uit. We delen graag de verhalen van drie leerlingen. De leerkracht haalde er alleen de flagrante fouten uit. De verhalen van Rafael Van Herck en van Inne Gossens spelen zich af in Chartres, dat van Ezra Bruggeman in een frans havenstadje ...

Marie

Les rayons dorés ont percé les rideaux fins, ils ont fouillé la chambre et, ayant trouvé le corps dormant de Georges Leveque, ils se sont mis à le réveiller. Ça, ils l'ont fait en caressant son visage, en lui chatouillant ses yeux fermés, en excitant son esprit dormant, et enfin ils y ont parvenu. "Merde, quelle soirée", a été leur seule récompense. C'était tout ce qu'il leur fallait. Contents de leur succès, ils ont envahi la chambre entière et puis ils sont allés réveiller le reste de Chartres. George Leveque s'est levé enfin, avec beaucoup de soupirs, et il s'est préparé pour le jour qui allait suivre. Il s'est habillé et il est descendu au salon de l'hôtel pour prendre le petit déjeuner.

Il y a quarante ans, Georges rencontra Marie. Marie Desmarais, comme était son nom complet, fut la chose la plus belle qu'il n'ait jamais vue. Il le sut déjà à ce moment-là, et le temps lui a donné raison, car rien de ce qu'il verrait encore n'était plus belle qu'elle. Marie, si spéciale pour l'un, était une fille très normale pour l'autre; ses cheveux longs bruns qui cachaient son beau visage n'étaient qu'une petite chose de beauté pour certaines personnes, alors qu'ils étaient une merveille pour George. L'impression qu'elle fit sur lui était grande. On pourrait dire qu'il eut un coup de foudre.

George avait regardé fixement la peinture de l'autre côté du salon pendant au moins cinq minutes, quand il s'est réalisé qu'il s'était égaré. Rapidement il a tourné la tête et, après quelques minutes, il s'est levé et il est sorti de l'hôtel pour se promener dans Chartres. Il était encore tôt, et la ville était encore en train de se réveiller. La lumière de l'aube flottait encore dans les rues presque désertes. Le silence profitait encore du temps court qui lui restait, pendant qu'il remplissait la ville d'une atmosphère unique, une atmosphère que Georges avait toujours aimée. Après une promenade courte, il est arrivé à une église. Il y est entré dans le cimetière à la recherche de la tombe de son vieil amour.

Georges se rappelait encore si bien qu'il fut tout ébloui à la vue de Marie dont le visage le hanta depuis cette toute première rencontre. A ce moment-là, il avait été trop étourdi pour pouvoir s'approcher d'elle et pour l'apprivoiser, et donc ils se séparèrent sans se parler, sans se connaître, oui même sans qu'elle ne l'ait aperçu. Naturellement, Georges ne pouvait pas s'imaginer ce qu'allait lui arriver quand il retourna à la ville de Chartres quelques ans plus tard: un jour, il rencontra de nouveau cette même fille. Il sentait toujours la même étincelle qu'il avait ressentie la première fois: sa beauté n'avait pas changée. Cette fois-là, il eut le courage de lui parler. Il va sans dire qu'ils se sont épousés un an plus tard.

Pour un bref instant, c'était comme si Marie était là, à côté de Georges, et qu'elle lui prenait la main. Le moment suivant, elle avait disparu, alors il s'est mis à genoux, il a embrassé la rose qu'il avait achetée pendant qu'il traversait la ville, et l'a mise sur la tombe. Puis il est parti vers la grande cathédrale. Absorbé dans ses pensées, il y est arrivé et il y est entré. Il a parcouru la labyrinthe et quand il est arrivé au centre, il y est resté sans bouger et il s'est mis à réfléchir. A ce moment-là, qui semblait durer une éternité, tous les vieux souvenirs de Marie sont revenues et il a vécu de nouveau chaque moment qu'ils avaient vécu ensemble. Il a fermé les yeux.

D'un seul coup, il a senti une main sur son épaule. "Papa, c'est moi", a dit une voix féminine. "Je savais que tu serais ici. Alors, viens, le docteur t'attend", dit-elle gentiment.

"Elle est morte" était tout ce que George pouvait dire. Elle essayait de ne pas sembler crue: "Ça fait quinze ans qu'elle est morte, papa. Mais maintenant, il faut que tu viennes avec moi." "Je ne veux pas retourner à la maison de retraite", a dit George après un court silence. "Il faut que tu y retournes. Et il faut que tu y restes, ... je t'en supplie. On s'est inquiété pour toi."

Rafael

Un après-midi à Chartres

Elle a dix-neuf ans. Elle a acheté un café. Elle n' en boit pas. Elle presse ses doigts sur sa tasse pour qu'ils puissent s'échauffer. Des doigts longs. Des doigts avec lesquels elle a toujours joué du piano. Parce que maman le voulait. Elle avait toujours fait ce que les autres voulaient, et non pas ce qu'elle aurait voulu. La première erreur. Elle pense à tout ce qu'elle voudrait changer dans sa vie. Presque tout.

Il n' y a aucun bruit dans le bistro. Elle y vient souvent. Elle aime les couleurs vives et les décorations sur les murs. Elle prend chaque fois un chocolat chaud. Mais aujourd'hui elle ne veut pas s'en régaler. Elle veut devenir ordinaire, invisible. Donc elle a pris un café, comme tout le monde. Elle n'osait pas demander autre chose. Elle désire être rien, juste de l'air pour des gens qui passent dans la rue. Elle reconnaît tous les visages et ça la rend nerveuse. Elle regarde son reflet dans la fenêtre. Grande, mince, des cheveux marrons et – très caractéristique d' elle – de grandes mains élégantes. Elle sait que tout le monde la trouve belle mais ce qu'ils ne peuvent pas voir c'est que son visage est devenu pâle et que ses yeux sont rouges et vides parce qu' elle n'a plus de larmes à pleurer. Non, ils ne le voient jamais. Cette belle fille se trouve seulement à l' extérieur.

"L'addition s'il vous plaît". Elle sort. Elle ne veut pas retourner à la maison. Incroyable comme sa famille peut être si gaie. D'accord, Noël est une période pour être gai mais il ne faut pas exagérer. Elle ne sait pas comment se comporter envers son petit frère. Il est encore jeune et la tristesse n'est pas bien pour lui. Ça le casserait. Elle marche dans les rues de Chartres, la ville où elle est née. Elle connaît les rues encore mieux qu'elle-même. Sans le réaliser, elle marche vers la cathédrale. Il y a beaucoup de vent et elle doit employer toute sa force pour avancer. Elle lit 'Cloître Notre Dame'. Ici le vent souffle encore plus fort. Elle voit que le ciel est devenu noir. Sa mère sera déjà bien inquiète. Elle cherche des étoiles mais les nuages les ont recouvertes. Elle décide d'entrer dans la cathédrale. Elle a visité la cathédrale déjà plus de cent fois. Le culte y est célèbre et la messe déjà commence. Elle s'assoit derrière une grosse femme. Invisible. Parfait. Personne ne l'a remarqué. Quand la messe se termine, elle ne sait plus où elle se trouve: elle avait tout oublié au point de ne même plus savoir où elle est. Elle a oublié toutes les choses qui font mal et qui maintenant reviennent l'une après l'autre. Elle voudrait qu'elle puisse les arrêter, ce flux d'images et de sentiments mais elle n'est pas assez forte donc elle les laisse couler et circuler, plus violents que jamais. Les gens sont sortis de la cathédrale et finalement elle ose pleurer. Pas justement pleurer, pas comme un adulte, mais pleurer comme si elle avait cinq ans.

Elle ne sait pas combien de temps elle se trouvait là. Ça n'avait aucune importance. Mais tout à coup elle sent une main lui caresser son dos. Est-ce que cette personne est déjà là depuis longtemps? C'est monsieur le curé qui murmure des paroles de consolation. Elle ne comprend pas ce qu'il dit. Ça prend cinq minutes avant qu'elle ne se réalise qu'il veut dire qu'il va l' amener à la maison.

"Amélie, il faut que tu retournes à la maison, ma fille. Viens, je t'y accompagnerai."

Inne

Patiemment, Virgile était assis dans son panier et attendait que Mme Pocheteau descendrait de l'escalier. Dans sa chemise de nuit, elle se traînait vers la cuisine et, comme tous les matins, elle mettait une bouilloire remplie d'eau sur le feu. Elle ouvrait les fenêtres: la chambre se remplissait de lumière. Elle se mettait sur le balcon et respirait l'air marin. Encore somnolente, elle se frottait les yeux et s'étirait. Quelques bateaux de pêche matinaux passaient lentement, direction haute mer. C'était encore très tôt dans la matinée, mais au port on était déjà fort occupé.

Le sifflement de la bouilloire la réveillait toujours de ses reveries matinales en sursaut. Alors elle éteignait le feu et elle préparait son café comme elle le prenait toujours, noir. Elle montait l'escalier et allait s'habiller.

Mme Pocheteau n'avait jamais été mariée mais elle était amoureuse de monsieur Demarin, un pêcheur dur. Pourtant, elle n'avait jamais osé le lui dire. Et Edith du boulanger avait dit que lui, Monsieur Demarin, aimait Mme Pocheteau aussi, mais qu'il était aussi trop timide pour le lui dire. La semaine dernière, ils avaient dansé ensemble, à la 'soirée d'échecs' dans le café au port et il lui avait donné un baiser sur la joue. À partir de ce jour-là elle n'avait plus arrêté de penser à lui. Quand Virgule, son chien, entendait le tintement du trousseau de clefs il sautait de son panier et commençait à agiter la queue et à courir d'un bout à l'autre de la chambre. La patience se transformait en impatience. "Virgule, retiens-toi! S'il te plaît!" elle riait. Et avec beaucoup d'effort elle réussissait à lui mettre sa laisse. "On y va." Comme d'habitude, ils sortaient de la maison et se promenaient le long de la digue. Mais ce jour-la, c'était une belle journée, avec un vent faible et beaucoup de soleil., une journée particulière. Sur le marché, elle a rencontré Francine. Francine était sa meilleure amie et la femme du maire.

"Bonjour Madeleine, comme tu es belle." Elles se sont donné l'une à l'autre trois bises. Francine a ri: "Excusez-moi, je veux dire 'Mme Demarin'" et elle a poussé de petits rires étouffés.

"Sssjt! Arrête!" elle rougit. "Je ne veux pas que tout me village le sache! Parfois ça n'aboutit à rien!" "Mais non, je fais des folies... Mais est-ce que tu l'as déjà vu après... tu sais ce que je veux dire!" Elle gloussait encore une fois. "Non, mais Edith m'a dit qu'il veut me parler après la messe." "Oh, Francine je suis si nerveuse!"

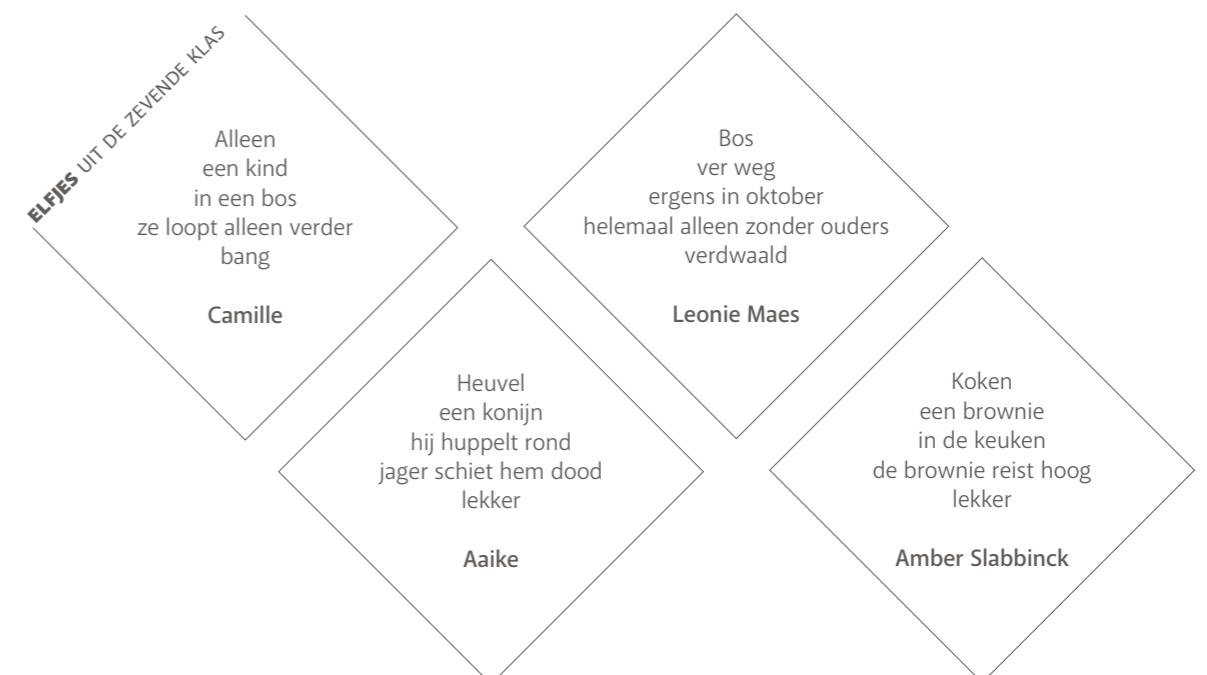
"Attends, viens ici!" Francine a fouillé dans son sac à main, et elle en a sorti un rouge à lèvres. "Appliquez, ça te donnera de la confiance." Prudemment, elle a coloré ses lèvres et nerveusement elle se sont dit au revoir l'une à l'autre.

Mme Pocheteau et son chien ont continué leur promenade et ils ont pris le bac, vers l'autre côté du port.

"Une personne?" a demandé le capitaine. "Oui monsieur." Il a percé son ticket une fois et il a dit, timidement "C'est une belle couleur pour vous, votre rouge à lèvres;"

Elle s'est mise au fond du bateau, elle a pris un petit miroir de son sac et elle a regardé son reflet. En se regardant, elle pensait "Je suis séduisante, un peu plus vieille, mais encore séduisante." "Je vais voir Monsieur Demarin, et je vais lui donner un baiser, sur la bouche!" Elle riait et le bateau a démarré. Encore une fois, elle a appliqué son rouge à lèvres tandis que lentement et en vrombant le bateau partait vers l'autre côté.

Ezra

KULMUN 2012

Woensdag kwam ik ergens tegen een uur of drie aan in Leuven. Ik stond stijf van de tot het uiterste gespannen zenuwen omdat ik niet wist wat te verwachten van de plek waar ik nu naartoe ging. Ik was op weg naar een conferentie die de naam KULMUN heeft meegekregen, oftewel Katholieke Universiteit Leuven Model United Nations. Dit is een simulatie van de Verenigde Naties voor studenten van het hoger onderwijs en enkele weinige gelukkigen uit het middelbaar (ik was een van de enige twee) zodat deze uit eerste hand zouden kunnen meemaken of dit wel iets voor hen is.

Ik kwam dus rond die tijd aan in het College De Valck, een onderdeel van de Universiteit waar de rechtenfaculteit is gehuisvest. Ik schreef me in en gezien het feit dat er tot een uur of vijf even niets te doen was omdat iedereen aan het wachten was op de andere delegaties, ging ik iets eten.

Bij de opening waren de burgemeester van Leuven, Louis Tobback, en de rector van de universiteit, Mark Waer, aanwezig. Die opening duurde veel te lang naar mijn zin: er werd weinig gezegd terwijl er erg veel werd gesproken...

De volgende dag begon het pas echt. Ik kwam terecht in het Comité van de Mensenrechten, oftewel the Human Rights Council. Ik zat zo te zien met een prettige groep mensen waarmee ik de volgende vier dagen zou doorbrengen. We begonnen na het doorlezen van de regelgeving dan maar met een absurdistisch thema. Om een beetje te oefenen. Het thema ging over het al dan niet gezond zijn van bananen. Er werd een motie ingediend om dit thema te bespreken in een overziene "Caucus" (een bespreking van de standpunten der landen, nvdr.). We hoorden de meest verschillende meningen, dit zou de toon aangeven voor de volgende dagen...

Daarna begonnen we met ons werkelijke thema: "de schendingen van mensenrechten in Wit-Rusland". Het thema ging snel en duidelijk van start met Wit-Rusland dat volledig in de ontkenning was van enige schendingen van mensenrechten en met een aanvallende Verenigde Staten die gesteund werden door een onverwacht land: Libië. In de loop der dagen werd er heel erg veel in het rond gedraaid over dit thema, tot men dan uiteindelijk een relatieve consensus bereikte door toedoen van datzelfde Libië dat enkele amendementen (veranderingen, nvdr.) aanbracht, waardoor een kleine meerderheid van landen dit voorstel kon goedkeuren. Er werd uiteindelijk besloten observatoren naar Wit-Rusland te sturen uit de landen in de onmiddellijke omgeving en men zou wachten met sancties of beloningen tot de terugkomst van die observatoren. Na twee dagen verhit discussiëren, waarbij verschillende partijen meerdere keren van kant wisselden hadden we dan onze eerste resolutie erdoor gestemd. Die avond werd er stevig gefeest!

De dag erop verzamelden wij ons om het volgende thema (de handel in instrumenten die voor marteling of doodstraf gebruikt kunnen worden) te bespreken. We waren nog maar net begonnen of de secretaris-generaal kwam binnen en deelde ons mee dat we met de veiligheidsraad werden samengevoegd en vanaf dan de algemene vergadering waren. Er was een crisis opgetreden in Japanse zee; dit was het nieuws wat we te horen kregen: "Nuclear tests of unknown providence have been conducted in the Sea of Japan. Nobody has taken responsibility for the tests now. The situation in Japan is deteriorating rapidly, as our sources confirm that nuclear fallout hit the nation, generating a very high and difficult to estimate amount of human suffering." Met dit als enige informatie zei de secretaris-generaal: "Los het maar op!" We begonnen direct aan de verhitte debatten en de beschuldigingen vlogen in het rond. Het lijstje van de "Usual Suspects" werd afgegaan. Libië (het land dat ik vertegenwoordigde) had een pacifistische kijk op het geheel en riep iedereen op tot rust en de vrede te bewaren. Niemand wilt een Derde Wereldoorlog! Met het nieuws dat later binnenkwam, werd duidelijker en duidelijker dat de schuld bij Noord-Korea lag, maar er was geen direct bewijs te vinden. Er werd tegen de avond een resolutie bereikt waarbij werd geëist dat de vrede werd bewaard, dat er humanitaire hulp werd gestuurd, en dat Noord-Korea excuses zou aanbieden met alle mogelijke te geven hulp. Enkele landen stemden tegen, maar toch werd deze resolutie met een twee derde goedgekeurd en dus aangenomen. Later kwam de secretaris-generaal ons nog feliciteren met de manier waarop we de crisis efficiënt hadden aangepakt. En ook die avond werd er uitbundig gefeest!

De volgende ochtend zat iedereen moe, slaperig en met een lichte hoofdpijn in de vergadering. We gingen dan toch nog ons tweede thema bespreken. Maar gezien dat we moe waren (niemand had dus energie om te "zeveren") en er tijdsnood was, hebben we er een resolutie door gesleept op twee uur. Enig probleem: deze resolutie was zo vaag als ze maar zijn kon.

Dit liet ons nog wat tijd om de filmpjes van de avond ervoor te bekijken...

Daarna gingen we naar de sluitingsceremonie, waar prijzen werden uitgereikt voor de beste vertegenwoordigers. Ik had het geluk in die prijzen te vallen en kreeg de "Second Honorary Mention" mee. Een papier dat als een soort zilveren medaille kan beschouwd worden!

Daarna vertrokken we (na een receptie) in de richting van onze huizen...

Timur Michelashvili

Ps. Check zeker ook de sites van Kulmun.be en de site newswire.kulmun.be als je meer wilt weten!

Chantal Akerman

De twaalfde klas bezocht de tentoonstelling *Too Far, Too Close* van Chantal Akerman in het MuHKA.

KLEDING MET AANDACHT VOOR MENS EN MILIEU

Wij bieden u een uniek assortiment van natuur- en mensvriendelijke kleding. Voor baby's kinderen en volwassenen.

SPEELGOED,

Het speelgoed dat wij aanbieden is met zorg uitgekozen, zowel qua, materiaal, vorm en kleur

BOEKEN

karton boekjes voor de allerkleinsten, de mooiste prentenboeken , boeken voor beginnende lezers en boeken rond opvoeding.

SCHOOL- EN KNUTSELGRIEF VAN MERCURIUS , verf, potloden, krijtjes, papier, kaartjes en nog veel meer.

Beeldhouwersstraat 46 2000 Antwerpen
T: 03-237 86 03 - E:mandragora@yucom.be
www.natuurkleding.be
open van dinsdag t/m zaterdag
10:00 u. - 18:00u.

**PRINT
SHOP**

**MEER DAN
25 JAAR
ERVARING**

UW CREATIEF KLEURKOPIE CENTER

KWALITEIT EN SNELHEID, OOK OP DIK KARTON! MACHINALE AFWERKING
 PLASTIFICATIE TOT A0 OPKLEVEN **INBINDEN** COMMUNIE KAARTEN
 KERSTKAARTEN GROOTFORMAAT SCAN **INBLIKKEN** **KLEURKOPIE** VISITEKAARTEN
 BROCHEREN **BOREN NIETEN** **PUZZEL** **VINYL STICKERS** FAX-SERVICE WENSKAARTEN **BUTTONS** **KLEEF LETTERS**
ZETWERK **GROOT FORMAAT** PROFESSIONEEL AFWERKING
 imagePRESS **PRINT SHOP** **PLAN** T-SHIRT BEDRUKKING **LIJMEN**
 GEBOORTEKAARTEN **RILLEN** **DOORSCHRIJFSETS** **PLOT** **BANNERS** **LIJMEN**
MOKKEN **SCANNEN** **MEER DAN 25 JAAR ERVARING** **BIEGEN KOPIE** **SRA3**
SNIJDEN **PLACEMATS** MAILINGS **PERSOONLIJK ADVIES** **DRUKWERK** **AFGERONDE HOEKEN**
 DOORLOPENDE KAFT **OPMAAT** **PRODUCTIE** **OMSLAGEN** **REPRODUCTIES**
KWALITEIT ASSORTIMENT **PUZZEL** **BROCHURES** **PAPIER** **PERFORATIE** **HUISSTIJL**
 VANAF 1 STUK

Vleminkstraat 13 2000 Antwerpen • Tel. 03 232 56 37 Fax. 03 226 25 74
OPEN: DI - VR 9.15 -18 ZA 11-18 • WWW.PRINTSHOP.BE